

Franka

XXXV. ÉVFOLYAM, 2025/2. SZÁM

2025. NYÁR

A SZENT ANTAL ESZTERGOMI FERENCES GIMNÁZIUM
ÉS KOLLÉGIUM, VALAMINT A PAX ET BONUM
ESZTERGOMI FERENCES ÖREGDIÁKEGYESÜLET LAPJA

25 év az iskola szolgálatában

Az első pillanattól kezdve szívvel-lélekkel végzem a munkámat...

„Székely gyökereim révén Szent Antalhoz gyermekkoromtól kezdve kapcsolódom, a romániai rendszerváltás után elmaradhatatlan volt minden évben a csíksomlyói Szent Antal-kilenceden való részvétel.” (Kedves Ilona iskolatitkárral készült interjú a 14. oldaltól olvasható.)

Kibocsátod Lelkedet...

Pünkösöd ünnepe

Pünkösöd ünnepe a Szentlélek kiáradásának és az Egyház születésének az ünnepe. Maga az elnevezés a görög *pentekosztész*, vagyis ötvenedik nap magyarul kiejtett alakja. Az ószövetségi zsidó kalendáriumban a *Pészahot*, vagyis a zsidó Húsvétot követő ötvenedik nap, amit *Shavuótnak*, vagyis a *Hetek Ünnepe*nek neveznek. Az előbbi alkalmával az egyiptomi rabságból való szabadulásra emlékezik a választott nép, a rá következő ötvenedik napon pedig a Sinai-hegynél történt szövetségkötést ünnepli. Az Ószövetségben azonban nem csupán az ötvenedik napnak volt jelentősége, hanem évhetekeket is számoltak, így az ötvenedik volt a jubileumi esztendő. Ekkor minden szerződés érvényét veszítette, minden aláírói rendelkezés megszűnt, lehetőség nyílt a társadalmi egyenlőtlenségek helyrehozatalára annak jegyében, hogy az Úr Lelke megújítja a föld színét.

Isten Lelke már a teremtéskor jelen van: „Isten Lelke a vizek fölött lebegett” (Ter 1,2), „megalkotta az Űristen az embert a föld agyagából, az orrába lehelte az élet leheletét, és az ember élőlény lett” (Ter 2,7). A 103. zsoltár pedig azt mondja: „Kibocsátod Lelkedet, és életre kelnek, és megújítod a földnek színét”. Tehát Isten Lelke életet és megújulást hoz.

Amikor Krisztus földáradása után az ötvenedik napon heves szélzúgás és tüzes lángnyelvek alakjában – hiszen a lélek szó kapcsolatban áll a légmozgással, a tűz pedig az isteni világ szimbóluma

– leszállt az apostolokra, megelevenedett az Egyház. Krisztus Egyháza jött létre, amelyben Isten valóban megújítja a föld színét. Az apostolok erőt és bátorítást kaptak, hogy hirdessék Krisztus halálát és feltámadását, valamint az örök üdvösséget minden ember számára.

Az Egyház közössége az, ahol a Szentlélek tevékenyen jelen van többek között a szentségek és a tanító hivatal által, s így az Ő erejében tudja hitelesen hirdetni Krisztus evangéliumát és hitelesen tanúságot tenni róla. A föld színének megújítása pedig nem más, mint a teremtésben elgondolt paradicsomi állapot megvalósítása, ahol a harag, az irigység, az ellenségeskedés és a halál helyett az önzetlen szereteten alapuló béke és öröm uralkodik. Jézus tehát azért küldte el a Szentlelket, hogy Istennek ez az örök terve megvalósuljon, hogy az ember folytonosan megtapasztalja Istennek már a teremtés előtt iránta érzett végtelen és föltétel nélküli szeretetét.

P. TÓTH VENCEL OFM

Franka

A Szent Antal Esztergomi Ferences
Gimnázium és Kollégium,
valamint a Pax et Bonum Esztergomi
Ferences Öregdiákegyesület lapja

XXXV. ÉVFOLYAM, 2025/2. SZÁM
2025. NYÁR

Cím:

2500 Esztergom,
Kossuth Lajos utca 27–31.

Tel.:

06 (20) 376-9632

E-mail:

franka@frankaegom.hu
paxetbonum.esztergom@gmail.com
(Öregdiák-egyesület, öregdiákok)

Web:

franka-egom.ferences.eu

Felelős kiadó:

SZÁNTÓ GELLÉRT
igazgató

Szerkesztők:

KEPPEL DÁNIEL
KEDVES ILONA

Címlapfotó:

MILOTAI RICHÁRD

Lapterv:

SZEDER P. BALÁZS

Nyomda:

Spori Print Vincze Kft.
Esztergom
(sporiprintv.hu)

✦ LAUDETUR...

Lehet, hogy valaki észrevette: tanév végére helyére került Szent Ferencnek Szent Antalhoz írott levele az aulában. Számomra ez keretezi a tanévet.

Ennek a levélnek két részletét emelném ki, amelyet azonnal észrevehetünk a falon, ha belépünk az új épületrészbe: „Megelégedésemre szolgál...” és „vigyázni kell azonban...” – írja Szent Ferenc. Az egyik az örömet fejezi ki, a másik tágabb összefüggésbe helyezi azt. Szent Ferenc – az elmélyült tanulmányokat folytató – Antaltól ezt a fajta kiegyensúlyozottságot várja el, és Ő meg is felelt ennek.

Erre a kiegyensúlyozott látásra és életre van szükségünk nekünk is. Örömet és szomorúságot, sikert és kudarcot, szellemit és lelkit, anyagit és szellemit együtt látni, együtt mérlegelni és értékelni a tanév végén.

Ebben a szellemben adunk hálát Istennek a „szép és rút időért” – hogy a 800 éves Naphimnusz idézzem –, vagyis mindenért, ami történt velünk ebben az évben; minden emberért, diákért, tanárért, munkatársért; és ebben a szellemben bocsátjuk diákjainkat is útjukra, a kisebbeket a nyári szünet idejére, az érettségizőket pedig most már a nyáron túlra.

P. dr. Varga Kapisztrán OFM

lelki igazgatóhelyettes

Magyarok voltunk, vagyunk és leszünk!

A hetedik osztálykirándulásunk úticélja Erdély, azon belül a Gyergyói-medence volt. Idegenvezetőnk, Izolda néni egy helyi iroda munkatársa, ő mutatta be nekünk a medence látnivalóit, és rengeteg helyi emberrel, áruval, kistermelővel találkoztunk. Sokunkban megváltozott az ottaniakról kialakított kép: nem népviseletben járnak, hanem farmerben, ők is okostelefonon kommunikálnak, mindannyiuk anyanyelve a magyar stb. Rengeteg tartalmas programban vehettünk részt: voltunk Borszéken, boboztunk, néztünk sóvágást, sétáltunk a Békás-szorosban, megnéztük a Gyilkos-tavat. A kirándulás során még focizni is tudtunk ottani gyerekekkel! Az idegenvezetőnk ezernyi helyi történetet, legendát mesélt. Általa temérdek szólásnak, közmondásnak tudtuk meg az eredetét. Még a parajdi sóbányát is megnézhettük, amit azóta le kellett zárni az esőzések miatt. Az öt nap alatt megszámlálhatatlan információt kaptunk, maradandó élményeket szereztünk, az osztálykirándulás pedig nélkülözhetetlen volt a magyarságtudatunk formálásában. Sokan most döbbsen rá arra, hogy a határon túl élő magyarok is magyarok; közös a történelmünk, a tudatunk, és ami a legfontosabb: magyarok voltunk, vagyunk és leszünk! Remélem, hogy sok diák ellátogathat Erdélybe, és ezután ők is tudni fogják, hogy magyarnak lenni nem csak egy örökölt állapot, hanem felelősség és kötelesség is!

TÓDOR LUKÁCS (7/A)

Pécsi osztálykirándulás

Nyolcadikos osztályunk idei úticélja Pécs volt, ahova izgalommal teli szívvel indultunk, és gyönyörű élményekkel gazdagodva tértünk vissza. Pécsen az egyetemistáknak fenntartott egyházi kollégiumban ideiglenesen lepakoltuk nehéz táskáinkat, amíg megismerkedhettünk a várossal. Egy óra szabad városnézés után együtt léptünk be a hatalmas székesegyházba. Idegenvezetőnk részletesen elmesélte a templom történetét, mi pedig megcsodálhattuk annak minden szépségét. Ezután újra fel kellett kerekednünk csomagjainkkal, hogy egy kevéske buszút múltával Kővágószőlősen elfoglaljuk szállásunkat. Másnap Pécs egy híres különlegességét, az ókeresztény sírkamrákat tekinthettük meg, majd az egyik legnagyobb magyar festő, Csontváry Koszta Tivadar kiállítását volt szerencsénk látni. Sokak kedvence mégis az állatkert volt, ahol az egyik csimpánzzal különös barátságba keveredtünk. Este tábor-tűz körüli imával zártuk a napot. A harmadik napon a pécsi Zsolnay-negyedet járhattuk körül, Máriagyűdön pedig misén is résztvehettünk. Ezt követően egy étteremben ebédeltünk, majd a siklósi várban fegyverbemutatóban is részünk lehetett. Siklóson a fürdőben töltöttük a hátralévő időt. Aznap este szintén volt tábor-tűz, és másnap már el is hagytuk a szállásunkat. Kirándulásunk bővelkedett kulturális programokkal és szabadidővel, szerintem kikapcsolódás volt testnek és léleknek egyaránt.

JANIK GYULA (8/A)

Kirándulás a Balton-felvidéken

A 9/A osztály tavaszi osztálykirándulása a Balton-felvidéken zajlott; Reziben volt a szállásunk. Már az első nap, ahogy megérkeztünk, egy rövid túrázás keretében megcsodáltuk Rezi várát. Szabadidőnkben általában éltünk a Rezi adta lehetőségekkel: fociztunk, kosaraztunk vagy akinek volt még ereje, edzhetett a sportpályán. Mindennap részt vettünk szentmisén, este pedig a tábortűz körül ülve élménybeszámolót tartottunk a napi eseményekről. Megnéztük Keszthelyen a Festetics-kastélyt, valamint izgalmas múzeumokban is jártunk. Az osztálykirándulás talán legemlékezetesebb programja a paintballozás volt. Sümegre is ellátogattunk, ahol a dombtetőn magasodó várban megnézhattunk egy lovagi tornát, ezt követően pedig a középkor hangulatát megidéző vacsorában is részünk lehetett. Utolsó napunkon még egy kis balatoni fürdőzésre is volt lehetőség Keszthelyen, ezután indultunk vissza Esztergomba.

KOVÁCS GELLÉRT (9/A)

Mátraverebély- Szentkút és környéke

A tavaszi szünet utáni hétfőn indult osztályunk, a 9/B Maklár és Marek tanár urakkal, illetve Kapisztrán atyával az osztálykirándulásra. Az első napot Gödöllőn kezdtük, megnéztük a Grassalkovich-kastélyt, de estére már megérkeztünk Mátraverebély-Szentkútra, nemzeti kegyhelyünkre, ahol meleg vacsorával vártak minket. Másnap Salgótarjánba indultunk, hogy látogatást tehessünk a bányamúzeumban. Onnan Pásztóra vonatoztunk, ahol megnéztük az Oskolamester házát (a legidősebb épület a városban) és egy természeti kiállítást. Mindkét városban volt tárlatvezetés és persze szabadidő is. Másnap Szentkúton egy geológus vezetésével megismerhettük a környék ásványtanát és élővilágát, illetve a földtörténeti jellegzetességeit. Kapisztrán atya mutatott be szentmisét, valamint sokat mesélt a kegyhely ferences kötődéséről. Este az osztály közösen süttött-főzött és szabadidőre is futotta: fociztunk, fogócskáztunk, sőt még egy vízisikló is előkeült a közeli patakból. Utolsó nap külön busz jött értünk, amivel Ipolytarnócra mentünk, hogy az ősmaradványokat megnézhessek. Ezután Szécsény következett: Kapisztrán atya boldogan mesélt egykori lakóhelyéről, arról a ferences kolostorról, ahol éveken át novíciushagyományként tevékenykedett. Estefelé indultunk vissza Felvidéken keresztül Esztergomba.

HEGYVÁRI ANDRÁS (9/B)

Várak és múzeumok Ausztriában

Osztálykirándulásunk alkalmával a 10/A Komárno érintésével Bécsbe indult, ahol az első nap délutánját töltöttük. Somfai tanárnő vezetésével városnéző túra keretében ismerkedtünk az osztrák fővárossal. A séta után kettévált az osztály: voltak, akik az Albertinába mentek, ahol Monet-től Picassón át Baselitzig modern mesterműveket nézhettek meg. Az osztály másik fele ezalatt a Természettudományi Múzeumba látogatott el. Bécsből késő délután indultunk Kőszegre, ahol mindkét éjszaka a szállásunk volt. Másnap várturák következtek, melyeknek keretében négy várat volt alkalmunk megnézni. Kőszegen kezdtük, a Jurisics-várban, ahol az osztály részt vehetett egy vármustra kvízen. Következő úti célunk Fraknó vára volt Ausztriában. Az osztály idegenvezetésen vett részt, és megnézhattunk egy igen érdekes fegyverkiállítást. Ezután Lánzsér várához folytattuk utunkat, ami mára már csak egy várrom. A nap utolsó állomása Léka vára volt, ahol a „Denevérek a várban” kiállítást láthatta az osztály. Másnap korán indultunk az ausztriai Zotter csokoládégyárba. A program egy rövid filmmel kezdődött, amely bemutatta, hogyan készül a csokoládé. Ezután következett a legjobban várt rész: a kóstoló! A csokoládékaland után a gyár saját szabadtéri állatkertjét is felfedezhettük. Utolsó programunk Celldömölkön volt: a Kemenes Vulkánparkot néztük meg, ott található ugyanis az ország egyetlen vulkanológiai kiállítása.

PÁPAI KOPPÁNY (10/A)

Délvidéki osztálykirándulás

Kora reggel, kakasszóra indult osztályunk (10/B) egy hosszadalmas buszútra, hogy elérjük célállomásunkat, Medjugorjét. Az idei kirándulás első napját lelkigyakorlatnak szenteltük: Dávid atya misézett a kegyhelyen, megcsodáltuk a könnyező Krisztus-szobrot, másnap délelőtt áhítattal tettük meg az utat a látomás hegyre, ahol a hófehér Mária-szoborig mezítláb és imádkozva zárandokoltunk fel. Délután Mostárba utaztunk. A híres hídon átsétálva betekintést nyerhettünk az autentikus iszlám életbe árusokkal, mecsetekkel. Az estét már Szarajevóban töltöttük, ahol szembesültünk a délszláv háború rémisztő maradványaival: gránátnyomok és lövedékmaradványok tanúskodtak a múlt fájdalmáról. A nap végén egy helyi professzorasszony mesélt nekünk személyes történeteiről, amelyek még közelebb hozták hozzánk a háború valóságát. A következő napon Belgrádba utaztunk. Rövid városnézés után idegenvezető segítségével járhattuk be Nándorfehérvár romjait. Maradékfalvát is útba ejtve egy rövid hajókázás is része volt a programnak a Duna és a Tisza találkozásánál. Újvidéken az ottani ferences rendház vezetője, Károly atya fogadott minket. A városban pezsgő éjszakai életre találtunk, így a hosszabb kimenőidő tökéletes lezárása volt a napnak. Végül Kosztolányi Dezső szülővárosába, Szabadkára vezetett utunk, a szecesszió fellegvárába. Hazautazásunk előtt még megálltunk a palicsi tónál, ahol éppen majális zajlott, így vidám hangulatban zártuk az utazást.

POPPER ÁKOS (10/B)

Egy hét Erdélyben

Az idei osztálykirándulást a 11/A osztály tagjai nagy izgalommal és elvárásokkal telve várták: tudtuk, hogy kiváló programunk lesz, és sokunk először jár majd Erdélyben, így megható lesz az ottani székely testvéreinkkel való találkozás. Brassóban landolt a gépünk és már a délelőtti folyamán körbejártuk a híres száz város belvárosát; délután a Szent Anna-tó következett, majd elfoglaltuk szállásunkat Zeteváralján. A következő egy hétben többek között eljutottunk a Hargita csúcsára; prefektusunk, Előd atya celebrálásával a csíksomlyói Szűz Mária színe előtt ünnepelethettük a vasárnapi szentmisét; de szétnéztünk Gyergyószentmiklóson és Székelyudvarhelyen is, ahol mind a mai napig jelentős részben magyarok laknak. Sokunknak a legnagyobb élményt a gyimesi túránk jelentette, mikor is néhányan – vendéglátónk hátsó udvarából indulva – felkapaszkodtunk nagyjából 1100 méter magasra és élvezhettük a lélegzetelállító panorama szépségét az 1000 éves határunk környezetében. Tartalmas hetünket Marosvásárhelyen zártuk; onnan indult vissza a repülőgépünk az anyaországba.

PINTÉR RAFAEL MÁRK (11/A)

Erdélyi falvak és városok

A 11/B idei osztálykirándulásának helyszíne legfőképp Brassó városa és annak környéke volt. Rendhagyó módon – az A osztályhoz hasonlóan – repülővel érkeztünk az úticélunkhoz. A város és környéke bőséges történelmi és kulturális örökséggel várt minket. Megtekintettük például a prázsmári erődtemplomot (néhány másik jelentőségében kiemelkedő templommal együtt), a zágoni Mikes kúriát; illetve Esztelneket, ahol a ferences kolostor bemutatása és a kellemes vacsora mellett a birkaterelő készségeinket is próbára tettük. Bár pásztorok nagy valószínűséggel nem leszünk, legalább rácsodálkoztunk az erdélyi falvak és városok magával ragadó miliójére. Az osztály bejárta Erdély keleti szegletét, Keresztényhavasok csúcsától Csíksomlyóig. Csíksomlyón megismertük a rendház és az ottani ferencesek nagymúltú történetét. Prefektusunk – Kleofás atya – celebrálásával pedig misén is részt vehettünk a templomban, a nyeregből való leérkezésünk után. Az utazást Brassó történelmi belvárosának megismerésével zártuk. A híres Fekete-templom, majd a Fehér bástya meglátogatása után a napot és ezzel a kirándulást a brassói múzeumban zártuk.

ILLYÉS PÉTER (11/B)

✦ AKTUÁLIS

Parainesis a ballagó diákhoz

Jeromos testvér ünnepi beszéde a ballagási szentmisén

Kedves Fiúk! Hat éve írom ezt a beszédet. Írom? Írjátok. Írjuk. S talán a ragozás úgy a leghelyesebb, hogy írja a gondviselő Isten. Ő hozott ide benneteket, s nemcsak idehozott: meg is tartott. A szüleitek szívében vagy a Ti szívetekben Ő gyújtotta azt a szikrát, hogy valamiért jó lenne idejönni...

2019. augusztus 29-én, egyetlen rövid óra leforgása alatt 27 csillogó szemű fiú jelent meg a hetedikes hálótérben, a kollégium negyedik emeletén. Péter testvér ugyanilyenről tud beszámolni 2021-ből, szintén a negyedik emeletről. Mindenkivel legalább két vagy inkább több hozzátartozó érkezett. Körülbelül száz új arc egy órán belül. A neveiteket előre megtanultam, de hogy melyik név kit jelent, az ekkor derült ki, vagy inkább fokozatosan, közös utunk éve során. Nektek meg éppen ugyanígy derült ki

az, hogy én ki vagyok. Úgy emlékszem, aznap, amikor először találkoztunk, kiváltképpen két szó járt a fejemben. Az egyik szó, hogy osztály. Az osztály olyan csoport, amelynek a tagjait valaki együvé osztja be. De mi alapján? Miért éppen őket? – Mi nem is ismertük egymást azelőtt. Íme, itt az isteni Gondviselés: egyedül az Úristen tudta, hogy kiket állít itt egymás mellé és miért. Mi nem választottuk egymást, hanem kaptuk. Ti nem választottátok egymást, hanem kaptátok. Kitől? Hát erre a legigazabb válasz

az, hogy az Úristentől. Könnyen lehetséges, hogy ha magunknak válogathattuk volna ki, hogy kikkel szeretnénk együtt lenni évekig, akkor nem pontosan ilyen közösség alakult volna ki, mint amilyen kialakult. Lehetséges, hogy ha magunknak választhattuk volna ki, hogy milyen helyen szeretnénk élni, milyen körülmények között, akkor nem pontosan itt éltünk volna, mint ahol éltünk. De ez itt osztály: nem mi választottunk, hanem minket választottak, és éppen ide. Így és itt lettünk egymás számára: útitárs, kereszt, tükör – ajándék.

Kedves Fiaim! Tőletek tanultam meg, hogy nevelni azt is jelenti: nevelődni. Különös ajándék, hogy köztetek lettem pappá. Úgy kerültem Esztergomba, hogy nem voltam még pap, volt még hátra két év a tanulmányokból. Két éven keresztül velem együtt várakoztatok. „A testvér mikor lesz már pap?” – kérdeztétek számtalanszor. S egyszer ez is eljött. Ott voltatok a papszentelésen. Első szentmisémet, első szentbeszédeimet nektek mondtam, első gyónóim Ti voltatok. Aztán a sokadikak is. De az is különleges ajándéka az Úristennek, hogy nemcsak ezeken a templomi alkalmakon találkoztunk, hanem egy házban éltünk közben. Valami nagyon furcsa közelségben. Reggeli ébresztéstől esti villanyoltásig. A közelség, a közellét egyszerre kockázatos és áldott. Kockázatos, mert közben lehullanak a szép látszatok, díszletek. De áldott is ugyanezért. Egyszer egyikőtök azt mondta: „Én úgy bírnám magát, csak ne lenne prefektus.” Vannak mondatok, amiket az ember egy életre megjegyez magának. Biztosan neked is vannak ilyen mondataid, amiket magaddal viszel. S ahogy elszálltak fölöttünk az évek, tanúi lettünk egymás életének.

A másik szó, amelyre azon a hat évvel ezelőtti első napon gondoltam, egy szám: 2025. Milyen valószínűtlenül távolinak tűnt akkor, 2019-ben vagy 2021-ben az érettségi éve! Mennyi minden történt az elmúlt négy vagy hat év alatt, amit biztosan nem tudtunk volna magunktól kitalálni, eltervezni! Ezzel is az a helyzet, mint az osztályokkal: nem csak mi írtuk ezt a történetet, hanem írta – és legfőképpen Ő írta – az Úristen.

Ebben a történetben sokkal több van, mint amennyit magunktól beletettünk. Hány felejthetelen élmény! Ugyanakkor kíméletlen őszinteséggel fel tudnánk most sorolni egymás bűneit. És közben a magunkéit is. De egymás jótetteit is talán. „Testvér, én úgy szeretek gondoskodni másokról.” – „Testvér, nem akarom, hogy a vasárnapom szentáldozás nélkül múljon el.” Igen, vannak mondatok, amiket az ember egy életre megjegyez magának. Hát erre mondtam azt, hogy a történetünket, mint ahogyan ezt a beszédet, nemcsak én írom, hanem Ti és főleg a Jóisten. Jó újra felfedezni, hogy az Úr Jézus is itt lakott végig, egy fedél alatt mivelünk. De mégis inkább fordítva igaz ez: mi lakhattunk Őnél. Mi voltunk az Ő vendégei. Nála lehettünk otthon. Mi térhettünk be hozzá a kápolnába, mi vehettünk részt akár naponta szentmisén, minket kísért el az iskolába is, a kimenőkre is, úttalan útjainkra is. „Álmunkban is Te légy velünk” – hányszor énekeltük! Hiszem, hogy komolyan vette ezt a kérésünket is, és olyankor is vigyázott rá, amikor még villanyoltás után ott járkáltam köztetek, de akkor is, amikor már én is lefeküdtem, és mind aludtunk. Amikor mi nem gondoltunk rá, Ő akkor is velünk volt.

Óriási meglepetés számomra, hogy amit eddig próbáltam mondani, éppen arról beszél a mai evangélium. Mi több:

a tablóidézetünkről. Az osztálytablón szereplő mondatunk – Kosztolányi Dezső verséből – így szól: „Mégiscsak egy nagy, ismeretlen Úrnak vendége voltam.” A mai evangélium pontosan ez: hogy a tanítványok nem ismerik fel Jézust, csak egy nagy, ismeretlen Urat, és azután ez az ismeretlen Ismerős látja vendégül őket.

Éppen ezért én ma, kedves Fiúk, Jézus Krisztus szemszögéből szeretnék elmondani néhány egymással összefüggő igazságot. Egészen pontosan a következő hármat:

- Jézus megengedi nekünk is, hogy lássuk, mire megyünk nélküle;
- nem engedi meg viszont, hogy megsemmisítsen, megfojtsan minket ez a nélküle való állapot;
- úgy akar minket gazdagítani, hogy mi is tudjunk másokat gazdagítani azzal, amit tőle kaptunk.

Innen nézzük meg a mai evangéliumot! Ezzel kezdődött a történet: Jézus halála után Péter előállt és azt mondta: én visszamegyek halászni. Mire többen a tanítványok közül visszhangként így válaszoltak: mi is elmegyünk veled. Nem embereket halásztak, amire korábban hívta őket Jézus, hanem újra halakat. Pedig az első mondat, amit a Megváltótól hallottak, így hangzott: kövessetek engem, és én emberek halászává teszek

titeket. Vagyis arra akarta átforgalmazni őket, hogy embereket tudjanak hívni a hitetlenségnek, az istentelenségnek a sötétjéből az igazi gazdag életre, az örök életre. Nos, ez abbamaradt vagy el sem kezdődött. Visszacsúszott Péter és vele együtt néhány tanítvány oda, ahonnan Jézus hívta őket. És mi lett ennek a következménye? Az, hogy egész éjszaka halásztak, és mégsem fogtak semmit. Pedig szakemberek voltak és értették ennek a módját. – „Mindent megtanultam, és mégsem értem el semmit.” Ki ne értené ezt, aki valaha iskolás volt? Mindent megtettem, és mégsem értem el semmit. Akartam én sok mindent... és mégse sikerült. Ismerjük mindnyájan az eredménytelen erőfeszítéseket. És amikor hajnal felé egy férfi – ők nem tudták, hogy a feltámadott Krisztus – a tópartról azt kérdezi tőlük: „van-e valami ennivalótok”, akkor ezt a sötét szót kell felelniük: nincs. Nem fogtunk semmit. Nincs. Később pedig elhangzik: hiába fáradoztunk. Ez jellemzi a Jézus nélküli életet. Semmi nincsen. Minden hiába. Jézus megengedi, hogy megtapasztaljuk milyen az: nélküle.

Pedig mindannyian nagy dérral-dúrral halászni indulunk el. Mindenki szeretne olyan osztályt, amiben minden diák hibátlan lesz. Mindenki szeretne kifogni egy jó érettségit, kifogni egy jó állást, kifogni egy jó feleséget. Sokan oktatják is, hogyan kell behálózni egymást. Mások szeretnek a zavarosban halászni, s vannak, akik egyenesen a vödörből halásznak, amiért más már megdolgozott, ők azt akarják eltulajdonítani és élvezni.

És mégis, miközben ennyire jól értünk a halászhoz, olyan sokszor kell beismerni: nem tudjuk azt adni a körülöttünk élőknek, amit kellene. Nincs, nem fogtunk semmit. Ott van valami különös üresség sok ember szívében, és valami hiány okoz szenvedést. Viszonylag kevés elégedett, harmonikus, boldog emberrel lehet találkozni. Telnek az évek sok ember életében, mégis sok minden csakis vágy és álmok marad, amit nem sikerült megvalósítani, s egyszer csak eltelik az élet, és már nem is sikerül valóra váltani azt, amiről álmodtak.

Jézus Krisztus erre eszmélteti itt Péteréket ezzel, az Ő pedagógiájára annyira jellemző kérdéssel: van-e valami ennivalótok? Ki kell mondaniuk Péteréknek: nincs. Be kell ismerniük, hogy egész éjszaka halásztunk, s noha tapasztalat, szakértelem, fizikai erő, minden megvan, hal még sincs. Nem fogtunk semmit. Hiába fáradtunk. – Jól érettségiztem, megvan az egyetemi diplomám, jó állást találtam, szép pénzeket kerestem, tapasztalatokat gyűjtöttem a lányoknál – mégsem lettem boldog.

Akkor jön el az, hogy Jézus megvendégeli a tanítványait. Nem is jönnek ők rá, hogy kivel találkozott, csak akkor, amikor enni ad nekik. A kollégiumban mindenki megtanulta, hogy aki etet, az szeret. Aki enni ad, az jót akar nekem. Ebben az elemi szükségletben ismerik fel a tanítványok a feltámadott Jézust, az élő Jézust. Hogy egy eredménytelen éjszaka után, egy eredménytelen élet után, a Jézus nélküli állapot után találkoznak Valakivel, és akkor mégis sok halat fognak, mi több: amikor kiérnek a partra, már ott várja őket a tűz, a reggeli, a halak, a kenyér. Ajándék, amely nem az ő igyekezetük eredménye.

Kedves Fiúk! Amikor most elindultok és kivetitek a hálót halfogásra, azt kívánom nektek, hogy ne csak a magatok erejében és képességeiben bízzatok. Látjuk az evangéliumból, hogy az nem sokra elég.

Éppen ezért én most nem a megszerezhető boldogságot kívánom nektek, nem a megvásárolható örömeket, nem a mesterségesen gerjesztett vidámságot, hanem azt az egy, igaz örömet, amit egyedül Jézus adhat. Ne zsákmánya legyen az életeteknek, hanem termése. Ne szerzeménye legyen az életeteknek, hanem gyümölcse. Ne teljesítménye legyen az életeteknek, hanem Istentől kapott ajándéka. Ajándékba kapott öröm, vagyis kegyelem. Amit nem megszerezni kell, csak észrevenni.

A tanítványok nem ismerték fel az Urat, csak amikor vendégül látta őket. Aki etet, az szeret. Még inkább, aki saját magát adja ételül, mint Krisztus a szentmisében. „Mégiscsak egy nagy, ismeretlen Úrnak vendége voltam”. Ő itt már nem egy ismeretlen Úr, hanem ismerősünk: egy személy. Egy személy, akihez tartozunk. Aki körül ott vagyunk mindnyájan. Aki etet, mert szeret. Aki önmagával táplál, mert szeret.

Hat éve írom ezt a beszédet. Írom? Írjátok. Írjuk. S talán a ragozás úgy a leghelyesebb, hogy írja a gondviselő Isten. Ő hozott ide benneteket, s nemcsak idehozott: meg is tartott. Ma azt kérjük és reméljük tőle: tartson meg benneteket ezután is az egymás és az Ő barátságában. Ne csak négy vagy hat évre, hanem mindörökkön-örökké: *in aeternum*. Amen.

Végzősök jutalmazása

„Oberth Ernő irodalmi-díj”:

Gigler Márton 12/A

„Legyen hited és leszen országod”-díj:

Menyhárt Márton 12/B

A Morus Szent Tamás-földj:

Lengyel Vilmos 12/A és

Schnaider Dominik 12/B

„Intézet Kiváló Diákja-díj”:

Varga Áron 12/A és

Néráth Dániel 12/B

Németh Gergely Zenei-díj:

Antal Kászon 12/B

Képzőművészeti-díj:

Czilli Márk 12/A és

Szivák Péter 12/B

„Jó tanuló – jó sportoló-díj”:

Hammer Frigyes 12/A

„Jó sportoló – jó tanuló díj”:

Szabó Máté 12/B

Egész évi példamutató

magatartásáért:

Regős Ágoston 12/A és

Dobondi-Reisz Albert 12/B

Történelmi-díj:

Vámos Kornél István 12/A és

Erdélyi Sebestyén Imre 12/B

Technikai háttér munkáért:

Csontos Ármin 12/A,

Halper Jan 12/B,

Koncsol Gábor 12/B,

Kósa Bálint 12/A,

Laki Balázs 12/A,

Szabó Zalán 12/A

Páter Forró Kamill-díj:

Lengyel Vilmos 12/A és

Káldy Ferenc 12/B

✦ AKTUÁLIS

Német cserediák-program 2025

Sok látnivaló, szívélyes vendégszertet, nagy barátságok

Álltunk a straubingi vasútállomáson, és reméltük, hogy késik a vonat. Vagy nem is jön, és maradhatunk még egy kicsit Bajorországban... Nagyon sok élménnyel gazdagodtunk.

Már a vendégeinkkel itthon töltött idő is tartalmas volt, hiszen az írásbeli érettségik után először mi fogadtuk a bogeni cserepartnereinket.

Felfedeztük Esztergomot, a bazilikát az attemplomtól a kupoláig, volt egy remek idegenvezetésünk a Keresztény Múzeumban, aztán hajóztunk Budapesten, voltunk a fellegrvárban Visegrádon, ettünk lángost Szentendrén és főztünk egy fergeteges bográcsgulyást Pónya Marci (9/A) szüleinek segítségével a Kerek-tónál. A németek azóta is emlegetik az „echter

ungarischer Kesselgulasch“-t. A programok méltó lezárásaként az iskola ebédlőjébe búcsúvacsorát szerveztünk, amely minden várokozást felülmúlva rendkívül jól sikerült. Ezúton is köszönjük a konyhai dolgozók munkáját. A következő reggel fájdalmas búcsút vettünk, de vigasztalt a tudat, hogy néhány nap múlva mi utazunk ki, és újra viszontláthatjuk egymást.

Május 23-án meg is érkezünk Bogenbe. Este a cserediákjaink, szüleik és kísérotanárai, Frau Murrer és Herr Müller, igazi bajor vacsorával vártak minket, volt Weißwurst, Leberkäse, Spezi... Az első két napot mindenki a vendéglátó családjával töltötte, aztán pedig együtt jártuk be Bajorország szebbnél szebb nevezetességeit. Jártunk Münchenben a BMW-gyárban, megnéztük a mesés Regensburgot és csavarogtunk Straubing óvárosának utcáin.

Azonban egyszer minden szép véget ér, és eljött a szerda, a hazautazás napja. A vonat pedig megérkezett, mi felszálltunk és elindultunk vissza a Frankába. Bécsben még megálltunk városnézésre, de az a német barátaink nélkül már nem volt ugyanaz.

A két eltöltött hét után most mindenki lelkesebben tanulja a németet és az angolt, a kapcsolat továbbra is él, és biztosak vagyunk benne, hogy egy életre meg is marad.

HERÉNYI BULCSÚ ÉS SÁRKÖZI ZALÁN (9/A)

✦ AKTUÁLIS

Visokói testvérkapcsolat

Egy új barátság kezdete

Van egy város Bosznia-Hercegovina középső részén, a Bosznia-folyó partján, Szarajevótól kb. 50 km távolságra, a Zenica-Doboj kantonban. Nevének jelentése bosnyákul annyit tesz: „magasan”, amely a környező hegyekre utalhat. Híres turista-csalogató, hiszen állítólag négy piramis van a város határában.

Történelmileg is jelentős, hiszen a terület a középkorban Bosznia állam központját képezte, I. Kotromanić Tvrtko király itt hozta létre az ország fővárosát 1355-ben. Miután az Osztrák–Magyar Monarchia elfoglalta Boszniát, Visokót újjáépítették abban a keleti stílusban, amely az oszmán korra volt jellemző.

Visoko ma gazdag kulturális örökséggel rendelkező város, de gazdaságára a háború negatív hatással volt. Sokan vándorolnak ki Németországba egy jobb jövő reményében, lakosainak száma a 2005-ös 40.000-ról kb. 17.000-re csökkent. Sétálóutcaját 2 éve újjátják...

A kedves Olvasó számára sem volt ismerős egy információ sem? 2025-ig nekem sem – Medjugorjén kívül a Franka-sítábor helyszínénél szolgáló Jahorinában is most voltam először életemben, a KM-ről (konvertibilis márka) hamarabb gondoltam

a kilométerre, mint egy pénznemre, és csak abban voltam biztos, hogy kantonok Kínában vannak. Mégis nekem jutott a lehetőség, hogy március 16–18. között elutazhassak Bosznia egyik legpatinásabb, legszínvonalasabb gimnáziumába, melyet ott is ferencesek tartanak fenn, és ahol békességben tanít–tanul–dolgozik és él együtt katolikus, szerb ortodox és muszlim vallású. Ahol kézzel írják az A3-as méretű naplót, ahol 1 okos tábla van 1 „gépteremben”, ahol 120 diák számára ingyenes az oktatás és minden osztálykirándulás, ahol a szülői fogadáson mind a 120 szülőpár megjelenik, ahol dübörög a ferences ifjúság, ahol a Boszniában fellelhető egyik legnagyobb könyvtár lapul a kolostor falai között, ahol a modern tornateremben a falmászó sarok és az összes európai nyelv ABC-je is megtalálható, ahol az angol az ÖTÖDIK nyelv a horvát,

a latin, a görög és a német mögött, és sorolhatnám a sok csoda/retró/megfoghatatlan tapasztalatot.

De miért éppen Bosznia? Volt egyszer egy osztálykirándulás, kb. 10 éve, amelyen a Booking nem a legjobb szolgáltatást nyújtotta. Kleofás atya és Vizes Marianna tanárnő ott állt egy csapat fáradt frankással Szarajevóban, de hirtelen új szállás után kellett nézniük. Ekkor jutottak eszükbe a bosnyák ferencesek, akik mentőövet dobtak: szállást és ellátást a visokói ferences gimnázium kollégiumában. Kleofás atya már említette, hogy érdemes lenne felvenni velük a kapcsolatot, hogy a bogeni német nyelvű mellé egy angolos testvériskolánk is legyen. két darab e-mail és egy rövid, de hatékony zoom értekezlet után nem volt kérdés: megyünk és nyélbe ütjük a kapcsolatot, hiszen ilyen kedves, barátságos és nyitott emberekkel szívesen hozzuk össze a magyar fiataljainkat.

És azt tudták, hogy „Tutto il mondo è paese”? Vagyis hogy kicsi a világ? Én tolmácsnak mentem az angol–német szakommal, Kleofás atya mint ötletgazda és mint aki rendelkezik helyismerettel. Atanáz atyára pedig rátestálódott a sofőrszerep. Fra Stipo Alandzak igazgató atya igencsak meglepődött, hogy mi nem beszélünk (csak kicsit értünk) olaszul, ami az ő fő idegen nyelve, ő angolul csak ért, de inkább németül beszél, az angoltanár kolléganő pedig csak egy délutánt tudott velünk tölteni. De ami ezután jött, az az égi humor: a diákok angolul kíváncsiskodtak, a muszlim kollégák szarajevói városnézésre vittek, igazgató atyával minden este nagyokat beszélgettünk és „Zum Wohl”-t mondtunk, Atanáz atyával pedig kiderítették, hogy ugyanabban a misszióban szolgáltak Kenyában, ráadásul közös horvát ferences ismerősük szolgált ott jelenleg is.

Több kérdés nincs, csak egy dátum: 2025. október. Akkor ők jönnek. De már diákokkal. This is the beginning of a beautiful friendship. Iskola honlapja: <https://fra-gimnazija-sinj.com/>

BÁNHIDYNE NYITRAI ÁGNES

÷ AKTUÁLIS

A Frankából Dánián át Görögországig!

Kinyílt a világ kosárlabdacsapatunk előtt

Mi köti össze a Frankát, Görögországot, Bécset, Szlovéniát, Dániát és Belgiumot? A válasz egyszerű: a kosárlabda. Az idei évben ugyanis kinyílt a világ a frankás kosarasok előtt.

Szeptembertől a város és a Franka csapata (EKE-Franka) közösen indult a regionális kosárlabda bajnokságban U16, U19 és a felnőtt mezőnyben is. Az U16-os csapat kifejezetten szép eredményeket ért el. A bajnokság harmadik

helyén végeztek, a statisztikák alapján pedig a legjobb és a harmadik legjobb játékos is frankás lett. Fekete Zsolt és Erős Lóránt 9/A osztályos tanulók személyében. Más edzők és klubok is felfigyeltek rájuk, aminek

köszönhetően többen részt vehettek nemzetközi kosárkupákon. Budapesten kétszer is megrendezésre került az EYBL (European Youth Basketball League), ahol dán, belga, szlovén és lett csapatok ellen küzdöttünk a Tata kosárcsapatával közösen. Húsvét előtti napokban Bécsbe utaztunk a nagy múltú Osterturnierre, ahová Európa minden szegletéből érkeztek fiatalok összemérni erejüket. A csoportból való továbbjutáshoz nagyon közel álltunk, de a sorozatos terhelésben a végjátékot mi bírtuk gyengébben.

Hatalmas megtiszteltetés, hogy négy frankás fiú is meghívást kapott egy utánpótlás-játékosok részére szervezett görögországi edzőtáborba.

A csapatot edzi Szánthó Gellért igazgató úr és jómagam is. A kosárlabda kiváló nevelési eszköz, ami által igazi harcos és kitartó férfiakká válnak a fiúk. A várossal való szorosabb együttműködés és a nemzetközi porond felé való nyitásnak köszönhetően pedig nemcsak nevelési eszköz, hanem missziós terep is a frankás kosárlabda.

P. RADVÁNYI ATANÁZ OFM

Fotó: Tótor Benedek (11/A)

✦ INTERJÚ

„Anyaként tekintettem rájuk”

Kedves Ilona, a Franka iskolatitkára

Kedves Ilona nevét mindenki ismeri azok közül, akik megfordulnak a Szent Antal Esztergomi Ferences Gimnázium és Kollégiumban. Ez fordítva is igaz: Ilona a mai napig tudja, hogy melyik diák melyik osztályhoz, évfolyamhoz és prefektushoz tartozik. Huszonöt éve van jelen az intézmény életében – de nemcsak mint iskolatitkár, hanem mint az iskola lelke is. Figyelemmel kíséri a diákok sorát, s szívvel-lélekkel formálja diákok és az öregdiákok közösségét is. A kerek évforduló alkalmából, anyák napja apropóján beszélgettünk vele a Frankában eltöltött évekről.

Igaz, hogy minden diákot név szerint ismersz? Ennyire családias az iskolában a hangulat, vagy ez inkább a jó memóriádnak köszönhető?

– A memóriámnak sokat köszönhetek, de elsősorban annak, hogy első pillanattól kezdve szívvel-lélekkel végzem a munkámat, érdekel, amit csinálok. Tevékenységem jelentős része a gyerekekhez köthető, eleinte az adataikkal találkozom, majd az idő múlásával személyesen is megismerem őket – ebből adódik, hogy legtöbbjüket név szerint is ismerem. Még az öregdiákokat is tudom osztályhoz, évfolyamhoz és prefektushoz kötni.

Az intézményben töltött éveid alatt megújult az iskola, és nevet is változtatott. Mi jellemezte a munkádat az elmúlt 25 évben?

– Sok változás volt az intézményben: első éveimben még volt a 13. évfolyam számára számítástechnikai szoftverüzemeltető-képzés, néhány évig még gimnáziumként és szakközépiskolaként működött az iskola és rövid ideig volt felnőtt tagozatos esti képzés is. A gimnázium neve az elmúlt 94 évben többször változott, és nagyon örülök annak, hogy visszavette az alapításkori nevét. Székely gyökereim révén Szent Antalhoz gyermekkoromtól kezdve kapcsolódok, a romániai rendszerváltás után elmaradhatatlan volt minden évben a csíksomlyói Szent Antal-kilenceden való részvétel. Munkaköri leírásom szerint iskolatitkár vagyok, kezdetben csak az ehhez kapcsolódó teendőket láttam el, majd egyre bővült a tevékenységi köröm.

Milyen feladataid vannak az iskolatitkárság mellett?

– A gimnáziumhoz kapcsolódóan tevékeny részt vállalom a rendszeres ünnepek (ballagás, tanévzáró, érettségi találkozó) és különleges évfordulók megünneplésének (70, 80, illetve 90 éves jubileum és bál) szervezésében, előkészítésében. Az érettségi vizsgabizottságban ellátom a jegyzői feladatokat, kapcsolatot tartok a szülőkkel, a rendtartománnyal, hatóságokkal és az illetékes minisztériumi osztályokkal. Létrehoztam és

naprakészen tartom az iskola Facebook-profilját, és részt veszek az iskolai kiadványok (évkönyvek, emlékkönyvek stb.) és a Franka-lap szerkesztésében. Iskolatitkári teendőim mellett, önkéntes segítőként a „Pax et Bonum” Esztergomi Ferences Öregdiákegyesülethez kapcsolódó feladatok jelentik a munkám második pillérét: az öregdiákokkal való kapcsolattartás és ügyintézés napi szintű, és minden évben megszervezem az öregdiákok Franka napként ismert éves találkozóját. Mindezek felül örömmel kapcsolodom be Szent Ferenc tranzitusára készülve a meghívókhoz és vacsoravendégekhez kapcsolódó protokolláris előkészületekkel a rendházi szervezésbe, a húsvéti Szent Háromnap pedig kiemelt esemény számomra is. A lelkigyakorlat megszervezésében szerzett rutinnak köszönhetően gördülékenyen zajlik a 250–300 vendég regisztrálása, igényeik felmérése, étkezésük és elszállásolásuk beosztása, a lelkeségi programok kivételével a teljes esemény előkészítése.

Mi vonzott ide, és hogyan kezdődött a pályafutásod? Van valamilyen kötődésed a ferences lelkiséghez?

– Gyakorló vallásos családban nevelkedtünk, Csíksomlyó és a ferencesek meghatározóak voltak az életünkben. A ferences atyák közt rokonunk is volt, és barátaink is kötődtek hozzájuk, akik ajánlásával én is lehetőséget kaptam arra, hogy elhelyezkedhessem a gimnáziumban. Az akkori igazgató, Tokár János atya megbízott az iskolatitkári feladatok ellátásával, ami a reménytelennek tűnő helyzetben kitörési lehetőség volt. Azóta a lelkiséghez további kapcsolódást jelent, hogy már 17 éve részt veszek a Böjte Csaba testvér nevéhez köthető Angyalka-programban.

Hogyan emlékszel vissza az első napokra a Frankában?

– Érkezésemkor, 2000. június 4-én a 2000–2001-es tanévben induló 7. és 9. osztály beiskolázása volt napirenden, ez volt az első feladat, amelyet átvettem. Az íróasztalom tele volt jelentkezési lapokkal és beiskolázási dokumentumokkal, amelyeket akkor még nem ismertem, de

Fotó: Milotai Richárd

lelkiesen tanulmányoztam. Érdekelte a feladat, és olyan szeretetteljes, családias légkörben találtam magam, ami a feladatköröm folyamatos bővülése mellett segítette a gyors beilleszkedést.

Fel tudsz idézni olyan emléket, ami meghatározó volt az elmúlt 25 évben?

– Az elmúlt 25 év tele volt apróbb és nagyobb megható történettel, lehetetlen egyet kiragadni. Számomra érdekes egybeesés, hogy éppen Trianon 105. évfordulójának ünnepén lett 25 éve, hogy az esztergomi ferences gimnáziumban dolgozom. Ezt az intézményt a kezdetektől második otthonomnak tekintem, ide mindig „hazajövök”. A legszebb emlékeim a diákokhoz és az öregdiákokhoz kapcsolódnak: megindító, amikor a régen elballagottak visszatérnek az alma materbe, és felajánlják a támogatásukat a jelenlegi tanulók számára. Rövid időn belül ott segítenek, ahol a legnagyobb szükséglet jelzem, akár az étkezésekhez, osztályprogramokhoz való rendszeres hozzájárulással, akár ballagó diákjaink Bocskai-öltönyének készítéséhez vagy az érettségi évében az olaszországi lelki gyakorlathoz kapcsolódóan. Öröm látni, ahogy a generációk felkarolják egymást; az is előfordul, hogy a névtelen támogató a ballagásig, sőt egyetemi tanulmányai során is kísér egy-egy nehezebb élethelyzetben lévő tanulót.

Milyen érzés látni felnőni a generációkat, és részese lenni az útjuknak?

– A munkám elején mást jelentett, mint ma, mert akkoriban a hasonló korú gyerekek Budapesten tanult gimnáziumban, kollégista volt, így én is velük haladtam, kicsit anyaként tekintettem rájuk is. Első napjaikban együtt sírtam a hetedikes gyerekekkel és az édesanyákkal, de azt is tudtam, hogy egy hónap elteltével már nagyon jól fogják érezni magukat a Franka falai között. Az érettségi után is igyekszem követni a haladásukat, és nagyon jó érzés, hogy amikor Esztergomban járnak, sok öregdiák bejön hozzám mesélni az életéről, örömeiről. Hálás vagyok a jó Istennek értük, a jelenlegi diákjainkért, a szerzetes és világi munkatársaimért, valamint az elmúlt 25 év szolgálatáért és minden kegyelméért!

GELLÉRT SÁRA MÁRIA (FERENCES MÉDIA)

Fotó: Kovács Botond (1989/A)

✦ ÖREGDIÁK

Újra együtt ünnepeltek a frankás öregdiákok

Két ezüstmisés, négy díjazott, Naphimnusz jubileuma és egy különleges kiállítás

2025. április 26-án került megrendezésre az öregdiákok éves nagytalálkozója, a Franka nap. Az immár hagyományossá vált esemény idei kiemelt témája a két jubiláns szerzetes ezüstmiséje és a Naphimnusz születésének 800. jubileuma volt.

A nap programja regisztrációval kezdődött, majd P. Tóth Vencel OFM (1989/A) és P. Kárpáti Kázmér OFM (1993/A) öregdiákjaink mutattak be ezüstmisét a ferences templomban. A szentmise szónoka gimnáziumunk egykori igazgatója, Reisz Pál atya volt. „A mostani öregdiák-találkozóknak különös fénypontja, hogy két öregdiák tartja az ezüstmiséjét. A feltámadás hitének

útján mindenkinek át kell mennie, és nyilván ők is átestek rajta a maguk idejében. Mindkét testvért egyenesen, görbe kitérők nélkül vezette az Úr az útjukon egészen a papságig. Mindkét testvér olyan korban talált rá a papi hivatás kegyelmére, amikor az egyház még hivatalosan is üldözést szenvedett, és az egyházi pálya evilági reményekkel nem kecsegtetett. Találkoztak az iskolában a szerzetesi élet

jó és kevésbé jó példáival is, hivatásuk itt is ki volt téve próbáknak és a gimnáziumi tanulmányok követelményeinek is. Kissé ironikusan azt mondhatnám, hogy volt alkalmuk kipróbálni hivatásuk valóságát.” Pál atya elmondta: a jó és rossz tapasztalatok ellenére is megmaradtak, megerősödtek hitükben. „Bizonyára azt is megfogadták, hogy ők tökéletesebben fogják megjárni azt az utat, amit Szent Ferenc kijelölt számukra. Az ezüstmise ideje általában a delelő kort jelenti. Már nem vagytok kezdők papi hivatásotok gyakorlásában. Letisztultak a fiatal kor esetleges irreális elképzelései. Jobban megértitek, hogy a hit minden korban és minden korosztályban próbatételeknek van kitéve. Az apostolok útját végig kell járni. A húsvéti beszámoló az evangéliumban őszinték és emiatt tudnak vezetni a hit útján.” Vencel és Kázmér atyák életére a jó Isten bőséges áldását kérjük. Imádkozzunk értük, hogy hűségesen, áldással és Isten erejével végezhessek szolgálatukat!

A szentmisében megemlékeztek gimnáziumunk egykori igazgatójáról és tanáráról, a 110 éve született Huszár Jeromos atyáról is. A szentmise végén a „Pax et Bonum” Esztergomi Ferences Öregdiákegyesület a „ferences iskola és szellem melletti kiállásáért” Temesvári

Pelbárt-díjat adományozott négy öregdiáknak: dr. Benczúr Miklósnak (1957/R), dr. Mártai Istvánnak (1983/B), Főtiszteendő Molnár István atyának (1986/A) és Szánthó Gellért (1993/A) igazgatónak. A díjakat P. dr. Varga Kapisztrán OFM és Szánthó Gellért igazgató, egyesületi alelnök adta át. A Szánthó Gellért igazgatónak járó elismerést az elnökség megjelent tagjai adták át. A díjazottak életútját méltató laudációkat Horányi László öregdiákunk (1969/R), Jászai Mari-díjas színművész olvasta fel.

Részlet dr. Benczúr Miklós laudációjából:

„A forradalom után, 1957-ben sem volt jó ajánlólevél az egyházi érettségi. Mégis, Hesz Ödön tanár úr kiváló fizikatanításának is köszönhetően felvették a pesti orvosi egyetemre. Gyakorló orvosnak készült, azonban egyetemi éve alatt megfertőződött a kutatás világával. Szerencsés embernek vallja magát, aki kutatóként azzal foglalkozhatott, ami igazán érdekelte, mi több, még élhetett is belőle... Több mint 130 közleményben, könyvfejezetben, könyvben számolt be kutatásai, kutatásai eredményéről.”

Részlet dr. Mártai István laudációjából:

„Sokat köszönhet dr. Vass Lászlónak, aki a biológiát tanította és sikeresen felkészítette a felvételre. Mentőorvosként kezdte meg munkáját, időközben egyre feljebb haladt a ranglétrán: volt állomásvezető, megyei főorvoshelyettes, majd közép-magyarországi orvosigazgató. Jelenleg a Semmelweis Egyetem Klinikai Központ Egészségügyi Ellátásszervezési Igazgatóság igazgatója. Úgy gondolja, hogy az egész egészségügyben nélkülözhetetlen, hogy mindenki EMBERként dolgozzon, érezze át a rászorulóknak problémáját, és igyekezzenek legjobb tudásuk szerint segíteni a bajbajutottakon.”

Részlet Molnár István atya laudációjából:

„Első osztályfőnöki órájukon Pál atya atyai gondoskodásáról biztosította a fiúkat: »Fiúk, itt édesapátok helyett én leszek az atyátok.« Pál atya megszerettette velük a természetet, magyarságtudatukat mélyen megalapozta. Balázs atya átszellemült hittanórái feledteték az idő múlását, szinte észre sem vették az idő rövidségét. Évekig táplálkozott a lelke Barsi Balázs atya előadásából és szombat

esti elmélkedéseiből. Géza atya, alias Puma, személye mély nyomot és együttérzést hagyott benne.”

Részlet Szánthó Gellért laudációjából:

„Díjazottunk 1999-ben kezdett itt tanítani, és a tanítás mellett vállalt kollégiumi beosztást, illetve osztályfőnökséget is. Személyiségének gazdagságát, pedagógiai értékét mutatja, hogy a ferences közösség alkalmasnak látta, hogy csapatkapitányként tekintsünk rá. Így lett 2018-tól intézményünk vezetője, első nem ferences igazgatója. A történelminek is nevezhető kihívást erős lélekkel, teljes odaadottsággal vállalta. Erre a beosztásra nem vágyai vezették, hanem annak a szolgálatnak a lelkiülete, amelyet elsősorban keresztény hite, tehát a szolgáló Jézus követése, ugyanakkor talán a sportból megtanult, megszokott alázata segítettek.”

A program a Naphimnusz megünneplésével folytatódott, amelyről P. Balázs Jeromos OFM tartott előadást az iskola új épületrészének aulájában. Ünnepi előadásában – többek között Pilinszky János szavait idézve – arra kereste a választ, hogy Szent Ferenc nevezhető-e költőnek, s ha igen, milyen értelemben. „Katolikus annyit jelent: egyetemes. A Naphimnusz kozmikus

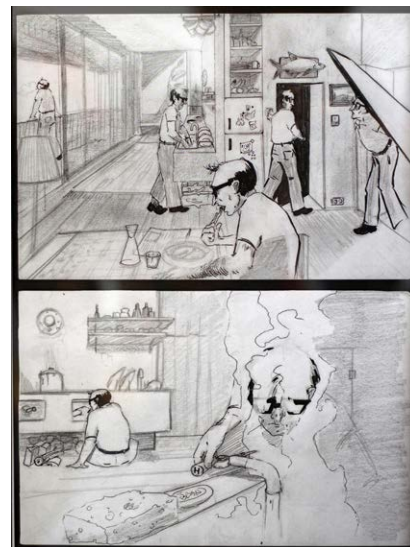
istendicséretében az egész világegyetem megszólal – az ember szava által. Lényeglátás és a szavak ünnepe ez a vers. S ha a szöveggel találkozzva ebben egyetértünk, akkor megállapíthatjuk, hogy Szent Ferencben valóban katolikus költőt köszönhetünk – a szó legigazabb, legnemesebb értelmében.”

Az előadást követően egy különleges emlékezésben vehettek részt az öregdiákok. Strausz Kálmán öregdiákunk (1968/H), Liszt-díjas karnagy tartott előadást a 2025. április 10-én a Kákonyi Asztrik Galériában megnyílt Szabó László István öregdiákunk (1968/H) posztumusz kiállításáról.

Az ünnepség az Öregdiákegyesület 2024-es év pénzügyi éves beszámolójának ismertetésével és elfogadásával, valamint a 2025-ös költségvetésének ismertetésével és elfogadásával zárult. Ezután közös ebédre hívták a megjelenteket, ahol az elmaradhatatlan babgulyás és almáspite elfogyasztása közben kötetlen beszélgetésekre került sor.

Köszönjük elsősorban a jó Istennek a kegyelmeket, továbbá köszönet mindazoknak az öregdiákoknak, akik eljöttek, és együtt, méltó módon adtak hálát az ünnepeltekért, elhunyt nevelőikért, osztálytársaikért és egymásért.

KEDVES ILONA

✦ ÖREGDIÁK

Útközben projektek

Volt esztergomi diákok kiállítása

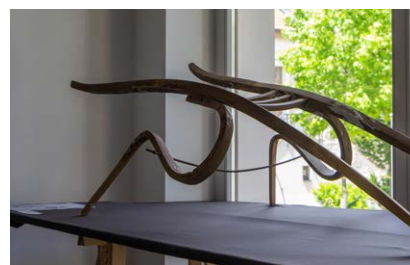
Az Esztergomi Művészek Céhe május 2-án nyitotta legutóbbi kiállítását, amelyet esztergomi vagy Esztergomban érettségizett, művészeti egyetemi hallgatók munkáiból rendezett. A kiállítás első lépése annak a vállalásnak, hogy a Céh igyekszik teret biztosítani a helyi felnövekvő művészgenerációknak, a bemutatkozásra, hogy ne távolodjanak el nagyon Esztergomtól.

A kiállításon Forgács Benedek (2020/A) öregdiákunk is szerepelt. Benedek a MOME építőművész BA szakán végzett, és a kiállításon bepillantunk portfóliójába, a képzés során készült művészeti projektek sokszínűségébe. Öröm volt látni, hogy hova fejlődött az érettségi óta és azt, ahogy művészek és más látogatók figyelik és dicsérik a munkáit. A Kapcsolatok Házában rendezett két termet betöltő kiállításban találhatunk Benedektől képregényt, építészeti látványtervet, festményt, szénrajz aktot, és ami talán a legizgalmasabb: egy szék transzformációs projektmunkát.

Kiállítók: Ambrus Barbara (MKE

– Tervezőgrafikai szak), Baranyai Hedvig (MKE – Tervezőgrafikai szak), **Forgács Benedek (MOME – Építőművész szak)**, Mécses Éva Hilda (METU – Fotográfia szak), Mihalovits Panka (MOME – Tervezőgrafika szak), Somody Panna (Akademie der Bildenden Künste München, Festészeti grafika szak), Tóth Emese (MOME – Tervezőgrafika szak).

A Céh tagjai igen elismerően szóltak a hallgatók munkáiról. Külön érdekesége a kiállításnak, hogy láthatóvá válik milyen feladatokkal, projektmunkákkal fejlesztik a legkülönbözőbb egyetemeken a hallgatók látásmódját, technikai tudását. Az Esztergomi Művészek Céhe a

jövőben is szeretne kiállításokat rendezni Esztergomban érettségizett, művészeti felsőoktatási intézményekben tanuló diákoknak, és kibővíti majd az ideai hallgatók köre.

VERECKEI ANDRÁS

Szabó László István (1968/H) emlékkiállítása a Kákonyi Galériában

2025. április 10-én nyílt meg Szabó László István 1968-ban végzett öregdiák emlékkiállítása a Kákonyi Galériában. A művész grafikai alkotásait kiállító tárlatot Strausz Kálmán Liszt-díjas karnagy, osztálytárs nyitotta meg. Beszédét változtatás nélkül tesszük közzé. A kiállítás augusztus 30-ig látogatható.

Szabó László István barátom, akit mi mohácsi származása miatt sokszor tréfásan Sokácnak szólítottunk, egy, az Új Embernek adott Elmer István által jegyzett interjúban a következőket mondta: „Ha gyorsabban járok, lehet, hogy elkerülöm Istent.”

Laci a betegsége miatt lassan járt, de csak a teste, a szelleme nem. Ámbár a testi fogyatékosága ellenére mindenben velünk tartott. Kiválóan, tán az osztályunkban a legjobban ping-pongozott. Soha nem maradt el a néha megerőltető kirándulásokról sem, legfeljebb csak akkor, amikor a prefektus atya kérte, hogy maradjon otthon.

Hogy mit gondolt a gimnáziumban töltött időkről, álljon itt egy levélrészlet: „Ha belegondolok, már 52 éve, hogy először találkoztunk Esztergomban a Gondviselés különös ajándékaként. Hihetetlen. A gyermekkor és az ifjúság oly időtlennek tűnt.”

Igen, a Gondviselés vezérelte Esztergomba, hogy mint művészpálya találkozzék ennek a galériának névadójával, Kákonyi Asztrik atyával, aki döntően befolyásolta művészi fejlődését abba az irányba: jelesül, hogy képi alkotás nincs ember nélkül! Ettől kezdve Laci grafikáiban mindig ott az Ember. Az ember, aki esendő, de néha örül röpké pillanatokig, mint a Madárijesztő, de az örömteli pillanatban is ott van alakjában a fájdalom. De ott van a képekben a szenvedő Megváltó, a stigmákat megkapó Szent Ferenc, a rab, aki Radnóti Miklóst juttathatja eszünkbe, vagy a furcsa cselló-féle hangszeren játszó utcazenész és társai. És gyakran szerepel a gyermek is a képeken, ami – ismerve Laci életének nagy tragédiáját: az elvesztett felnőtt fiút – igencsak természetes. Állandó átváltozásnak és alakváltozásnak vagyunk tanúi, képeit nézegetve.

Munkamódszerére ismét egy leveléből idézek: „E hó 15-én adtam be az idei Mohácsi Szalonra 3 képet. Neked küldöm el őket először. Írtam alájuk címet, de a biztonság kedvéért ide is leírom: Vágyódás az Éden után, Menekítés, Egy arc emléke. A Menekítésen sokat töprengtem. Egy régi képem motívumát bontottam ki (XX. századi faló). Nem gondoltam, hogy ismét aktuális lesz. De változott a képek szerkezete és technikája is. Ez ösztönös volt, megfontoltan ösztönös és kegyelmi állapot.” Az, hogy címet írt a képek alá, nem általános. Nekem úgy tűnik, hogy általában megelégedett azzal, hogy ő tudta, a kép miről szól.

Kifejezőeszközként a grafikáiban alapvetően a tusrajzot választotta, de kései munkáiban montázsokat is készített, és igen gyakran – a változó-múló idő parancsszavát követve – átalakította a korábbi grafikákat. Munkáiról Rónaky Edit a következőket írta: „Szabó László István többi figurája is különleges: utcazenész, bohóc, artista. Azonosul velük, hónapokig hord magában egy-egy szereplőt, történetet. Alakjai így valódi személyiségek.” Maga a művész így vall erről: „Néha a madárijesztő, a próbababa, a bábok és a zenebohóc mögé bújok, hogy meséljek. A bohóc is rólam zenél a lehulló arcok kottáiból.”

Számunkra, osztálytársai számára nagyon kedves, szeretett, hűséges barát volt és marad most már mindörökre. A hangja néha itt visszhangzik a fülünkben; csendes, enyhén raccsoló mondatait, a szemében csillogó vidámságot, a megpróbáltatások ellenére mélységes hitét, melyről sokszor tett tanúságot, sohasem feledjük!

„A Szent Ferenc kép rajzolása közben jött az ötlet, milyen szép lenne visszatérni oda ahonnan elindultam” – mondta. Ezzel a kiállítással Szabó László István hazatért az alma materbe. Lassan járt és nem kerülte el Istent.

Úgy emlékszem, nagyon nehezen kezdődött...

*Berta Tibor dandártábornok,
katolikus tábori püspök,
Magyarország katonai ordináriusa,
öregdiák (1984/A)*

Fotó: Magyar Kurír

1980 szeptemberében az első nap este a vacsora után éreztem, hogy sírnom kell. Elindultam az udvaron levő park felé (ma itt a lépcsőházban annak idején egy tablószerű képen sokszor megcsodált Kossuth utcai épületszárny áll), ahol a sötétben az egyik padon már ült valaki. Néhány pillanat múlva megtudtam, hogy „szecska” vagyok, ő pedig egy negyedéves: Buday Péter atya – „Péter, aki kémiát tanít” – osztályából. „Ne búsulj, szecska!” – mondta a cigarettázó és hatalmasnak tűnő negyedikes – „jó itt sok minden!”.

A sírás nem kezdődött el, mert hallgattam a „nagy öreget”, aki, ha nem is mindent, de az alatt a mintegy fél óra alatt sokat mesélt a Frankáról. Noha nem tudtam minden információt megjegyezni, ám némileg bátrabban indultam el, hogy megbirkózzam a „repülőhangárnyinak” tűnő hálóteremmel, s aztán sok-sok mindennel, ami a négy év alatt a mindennapok tapasztalataivá vált.

Hálával és nagyon nagy tisztelettel emlékezem azokra a ferences atyákra, szerzetes testvérekre és világi tanárookra, akiknek része volt abban, hogy 1984-ben az „A” osztály tanulójaként leérettségizhettem: P. dr. Máté Teodóz igazgató, P. Reisz Pál rektor, P. Papp Tihamér osztályfőnök, P. Veres Géza, majd P. Orbán Márk prefektus, P. Bozóki István a párhuzamos „B” osztály osztályfőnöke, történelem, P. dr. Huszár Jeromos történelem, P. Galicz Töhötöm biológia, P. Szita Teofil történelem, P. Halmai Vilmos fizika, P. Záborszky Imre latin, dr. Lukács István szalézi szerzetes pap magyar nyelv és irodalom, Meszes Rudolf magyar nyelv és irodalom, dr. Vas József szalézi szerzetes pap magyar nyelv és irodalom, P. Vass László biológia, földrajz, Pintér Márta (az akkori ferences tartományfőnök, P. dr. Pintér Ernő testvére) orosz és német

nyelv, Kékesi Tibor testnevelés, Kenessey László ének-zene, fr. Tomanek Szaniszló könyvkötészet, P. Kerlezsa Lőrinc fényképészeti ismeretek. De nap mint nap találkozhattunk Barsi Balázs, Hován Ágoston, Iglói Ignác, Kákonyi Imre Asztrik, Marik Tamás, Tarcza Aurél, Gerencsér Sándor, Nyikos Márton és Barotai Urbán atyákkal, valamint Joachim, Boldizsár és Teobald ferences testvérekkel. Tihamér atyával sokszor kirándultunk, színházba jártunk Pestre, de megannyiszor „szerzett” kerti munkát a városban. Osztálysekrestyés is voltam, Joachim testvér betegsége idején több hétig zártam és nyitottam a templomot. Ekkor kaptam Márk atyától ideiglenes jelleggel egy rádiót, amit be lehetett állítani, hogy kora reggel ébresszen. Elég sokszor jelentkeztem, hogy ebéd után mosogassak, ebből némi bevétel származott, mely nem jött rosszul. A Franka jó iskola volt arra is, hogy az utána levő sorkatonai szolgálatot a Magyar Néphadseregben, ha nem is vidáman, de különösebb megrázkódtatás nélkül átvészélhettem. Barsi Balázs szentgyónás előtti beszédei – stencilezett, megsárgult és lassan széteső példányaiból még megvan néhány – maradandóan élnek ma is az emlékezetemben, mint ahogy a Vilmos atyával (akiért gyászmisét mutathattam be 2022-ben Berhidai Piusz tartományfőnök atya fölkérésére) való beszélgetések is a fizika beszámoló helyett a cellájában, amit most először merek csak bevallani. De Ignác atya útmutató tanácsai is máig kísérnek.

A Frankát a megértés és az elfogadás jellemezte, amelyet a faluból jött gyerek éppúgy megérezett, mint az, aki a fővárosból érkezett Esztergomba, mert az atyák, az egész ferences közösség – szerintem legalábbis – nem tettek különbséget a zalai vagy a szabolcsi, városi vagy tanya-si életmódból hozzájuk került kamaszok között. Tamás Alajos atya Szent Ferenc himnuszát megannyiszor énekeltük, amelynek sorai ma is sokszor eszembe jutnak: „Viharban járunk, roskadoz lábunk, / Második Krisztus, Te légy a várunk! / Ha dől Isten háza, tartsd erős vállad, / Ha lankad lelünk, jöjj égő zsaráttal, / Benned remél, / Ím Téged vár az Egyház, / a Hon, s a hű magyar nép”. Felejtethetetlenek azok az

egykori vasárnapi szentmisék, ahol a Hozsanna imakönyv énekein túl – Ágoston és Balázs atyának köszönhetően – megismerhettük a Kis magyar uzuális gregorián tételeit.

Talán nem túlzok, ha azt állítom, hogy a mi osztálytablónk a legegyszerűbb a Frankában. Valójában nem emlékszem rá, hogy miért nem sikerült díszesebbet vagy elegánsabbat készítenünk; azt hiszem időhiány miatt csak ennyire futotta. Sokáig kissé szegénykeztem emiatt, de aztán eszembe jutottak a már idézett ének sorai Szent Ferencről: „Dalolva jártad az élet útját, / Tündöklő köntöst soha nem hordtál, / Napfényes lelked egekbe szárnyalt, / Ha hegedültél két száraz ággal.” A sallangmentes egyszerűség is hozzátartozott a frankassághoz, mely igyekszik elkerülni a kivagyiság félelmetesen erős kísértését.

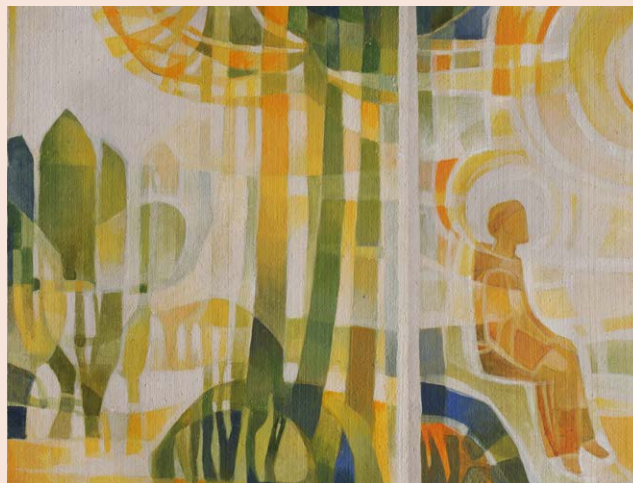
Bár volt egy időszak, amikor szolgálati teendőim okán nem volt szoros kapcsolat az iskolával, azért igyekeztem, hogy a kapocs ne szakadjon meg a ferences közösséggel. Ezért kértük meg több alkalommal is Barsi Balázs atyát, hogy a tábori lelkészeknek lelkigyakorlatot tartson, és nagy öröm volt számomra az is, hogy 2024-ben tartományfőnök atya megtisztelő fölkérését elfogadva áldozópappá szentelhettem Mátraverebély-Szentkúton Gács Botond Paszkál és Kis Balázs Efrém ferences diakónusokat, illetve megbérmálhattam a Budapest-Országúti Ferences Plébánia fiataljait 2025. június 1-jén.

Szeretném ezúton is megköszönni az Assisi Szent Ferenc nyomdokaiba szegődő esztergomi ferences atyák gondoskodó szeretetét, elkötelezett és szívvet melengető értékes szolgálatát, amellyel számos olyan fiatalembert adtak a hazának és az Egyháznak, akik ma is azon igyekeznek már diakónusként, áldozópapként, püspökként, hogy a Franka hagyományait tovább vigyék, s folytatódjon az a megfoghatatlan és megfogalmazhatatlan lelkiség és szellemiség, amelyet Esztergomban kaptak azoktól, akik igazságra tanítottak bennünket, s akikről hiszem, hogy tündökölnek örökkön-örökké, miként az ég csillagai (vö. Dániel könyve 12,3).

Katolikus költő-e – egyáltalán költő-e Szent Ferenc?

P. Balázs Jeromos OFM elmélkedése a Franka napon

Pilinszky Jánostól, a 20. századi magyar líra – mi több: az egész magyar líra – kiemelkedő alkotójától egy interjú alkalomával megkérdezték, hogy katolikus költőnek tartja-e magát. Az interjú készítésének éve 1979. Gondolom, a költőt megövtá egy esetleg elhamarkodott választól, hogy volt már addig az életében öt hosszú év, amikor egyáltalán nem engedték publikálni, mert Pilinszky katolikus költő, és az akkori kultúrpolitika szerint katolikus költőkre nincs szükség. Mindenesetre Pilinszky 1979-ben erre a kérdésre adta azt a szállóigévé lett, zseniális választ, hogy „költő vagyok és katolikus”. (Ha ezt végig-gondoljuk, kiderül, hogy nem megalkuvás, hanem hitvallás.) A riporter azonban tovább kérdezte: létezik-e katolikus költészet, van-e olyan, hogy katolikus költő? – Mire Pilinszky azt felelte: „Úgy gondolom, hogy az utolsó katolikus költő Assisi Szent Ferenc”.

A Naphimnusz 800. évfordulójának alkalmából most azt javaslom, hogy a következő tíz percben tegyük próbára ezt a kifejezést, amelyet Pilinszkynek ez a főhajtása üzen. Katolikus költő-e – egyáltalán költő-e Szent Ferenc?

Mi minden volt Szent Ferenc? Ha megpróbáljuk kategóriákban elhelyezni az ő gazdag személyiségét, ilyeneket mondhatunk róla, hogy: szerzetes, rendalapító, teológus, költő. De máris hozzá kell tennünk, hogy egyik se úgy lett, hogy az akart volna lenni. Ő igazából egyvalamit akart szíve-lelke mélyéből: az evangélium szerint élni. Krisztust követni egészen közelről. És minden, amit tényszerűen elmondhatunk az életéről: hogy szerzetes, rendalapító, teológus, költő – ennek a Krisztus-követő életnek a gyümölcse. Ezek között tartjuk számon nagy örömmel a Naphimnust, ezt a csodálatos verset:

Mindenható, fölséges és jóságos Úr,
Tied a dicséret, dicsőség és imádás,
És minden áldás,
Minden egyedül téged illet, Fölség,
És nem méltó az ember, hogy nevedet kimondja.

Áldott légy, Uram, s minden alkotásod,
Legfőképpen urunk-bátyánk a nap,
Aki a nappalt adja és aki ránk deríti a te világosságod
És szép és sugárzó, nagy ragyogással ékes:
A te képed, Fölséges.

Áldjon, Uram, téged hold néni és minden csillaga az égnek.
Őket az égen alkotta kezéd, fényesnek, drága szépnek!
Áldjon, Uram, tégedet szél öcsénk,
Levegő, felhő, jó és rút idő,
Kik által élteted minden te alkotásod.

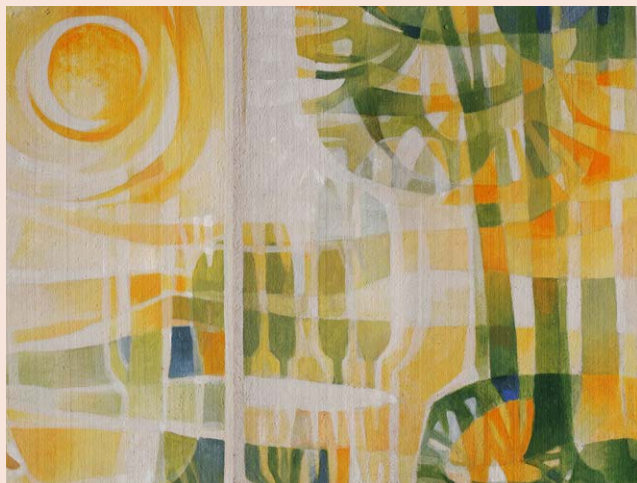
Áldjon, Uram, téged víz hűgunk,
Oly nagyon hasznos ő,
Oly drága, tiszta és alázatos!

Áldjon, Uram, tűz bátyánk;
Vele gyújtasz világot éjszakán.
És szép ő és erős, hatalmas és vidám.

Áldjon, Uram, téged Földanya néni és,
Ki minket hord és enni ad,
És mindennemű gyümölcsöt terem, füveket és színes virágokat.
Áldjon, Uram, tégedet minden ember, ki szerelmedért másnak
megbocsát
És aki tűr gyötrelmet, nyavalyát.
Boldogok, akik tűrnek békességgel,
Mert tőled nyernek majd, Fölséges, koronát.

Áldjon, Uram, testvérünk, a testi halál,
Akitől élő ember el nem futhat.
Aki halálos bűnben hálnak meg, jaj azoknak,
És boldogok, kik magukat megadták te szent akaratodnak.
A második halál nem fog fájni azoknak.

Dicsérjétek az Urat és áldjátok
És mondjatok hálát neki
És nagy alázatosan szolgáljátok.

Így hangzik Sík Sándor fordításában a *Naphimnusz* – másik címén: a *Naptestvér éneke*, amelynek eredetijét éppen nyolcszáz évvel ezelőtt írta Szent Ferenc. Nem vállalkozhatunk most részletes elemzésre, de azt mindenképpen érdemes tudnunk az eredeti szövegről, hogy ez az első olasz nyelven írt vers, amely fennmaradt. Ezt minden olasz iskolás gyerek megtanulja. Tehát az az irodalomtörténeti pont, amelyet nálunk az *Ómagyar Mária-síralom* jelöl ki, az az olasz irodalomban a *Naphimnusz*. És ahogyan az *Ómagyar Mária-síralom* nyelve természetesen nem a ma beszélt magyar nyelv, ugyanígy a *Naphimnusz* szövegén is a születőben lévő olasz nyelv sajátosságai figyelhetők meg. Félúton járunk itt a latin és az olasz között. Például a latin nyelvben nincsen névelő. A, az – ilyen szó latinul nincsen. De a 13. századi beszélők már célszerűnek találták, hogy legyen névelő és ezért kialakult. Az olaszban már van. Erről a változásról is hírt ad a *Naphimnusz*. Pillanatfelvétel: időben egy nyelvi változás folyamatáról, térben pedig az umbriai dialektusról. Tehát nyelvészeti szempontból is roppant érdekes.

De most tekintsünk végig a költemény gondolati ívén! Szent Ferenc dicsőíti Istent a teremtményekért – és viszont: arra buzdítja a teremtet dolgokat, hogy Istent dicsérjék. Milyen teremtményeket szólít meg? A Napot, a Holdat, a csillagokat, aztán jön a szél, a víz, a tűz, a föld, végül az ember és a testi halál. Ez a sorrend a bibliai teremtéstörténet sorrendjét követi. Az is nyelvi sajátosság, hogy a legtöbb nyelvben a főneveknek van nyelvtani nemük. A magyarban nincsenek hímnemű és nőnemű főnevek, de az olaszban igen. Innen érthető, hogy amikor Szent Ferenc családtagokként szólítja meg a teremtményeket, akkor melyik miért éppen az lesz: például a Nap – bátyánk, a Hold – a nővérünk, a Szél – öcsénk és így tovább. Aki ilyeneket ír, az családi viszonyt ápol a teremtményekkel. Szeretettel néz körül a világban. Tetszik neki, amit lát. Örömet lel benne. Teli van ez a költemény pozitív jelzőkkel, élettel, világossággal.

Költő-e Szent Ferenc? Egyáltalán: ki tekinthető költőnek? Aki verset ír, az költő? Ez így valószínűleg még nem igaz. De egy biztos: jó költő az, aki jó verset ír. És mi a vers?

Egy kortárs művész találó meghatározása szerint a vers: lényeglátás és a szavak ünnepe.

Lényeglátás, mert valami olyasmit vesz észre egy költő, ami lényegi. Eszerint költőnek lenni elsősorban: látásmód. Az, ahogyan valaki szétnéz a világban – nemcsak kívül, hanem a maga belső világában is, és ott észrevesz lényeges dolgokat. A vers lényeglátás és a szavak ünnepe. Merthogy a költő nemcsak észrevesz valamit, hanem szóvá is teszi. A szavak ott ünnepelnek, ott érzik jól magukat, ott virulnak ki, ahol azt jelenthetik, amit tényleg jelentenek. Ahol a helyükön vannak. Ahol igazak, ott lehetnek szépek is. A megtalált szó ünnepe a vers. – Szép gondolataink és érzéseink mindnyájunknak vannak. A vers azonban nem szép gondolatokból és érzésekből épül, hanem szavakból. A költő attól költő, hogy ezekre keresi a megfelelő szót. Jó költő akkor, ha nemcsak keresi, de meg is találja.

A vers lényeglátás és a szavak ünnepe. Költőnek lenni: látásmód, világlátás. Mi jellemző mindebből a *Naphimnusz* komponáló Szent Ferencre?

Annyi mindenképpen, hogy a *Naphimnusz*ban szóra bírt teremtményeket a vers keletkezésekor, 1225-ben, a San Damiano-i kolostor egy kicsiny zugában Szent Ferenc már nem láthatta a saját szemével. A szembetegsége folytán, amelyet az eléggé kezdetleges kezelések inkább csak súlyosbítottak, mintsem enyhítettek volna, gyakorlatilag megvakult. Nem látta többé a Napot, a Holdat, a csillagokat, a tűz vidám lobogását, az alázatosan csörgedező patakokat. S nem láthatta többé a testvérei arcát sem. De mégis, előtte, véget nem érő gyalogútjai során mindezeket egy örökkévalóságra megnézte magának. Belül látta őket. „Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan” – írja Exupéry. S most, súlyos betegség kínjai közepette micsoda derű árad az énekéből! Honnét ez a kínokon átragyogó fény? Honnét ez a kiapadhatatlan életigenlés? Hogyan lehetséges, hogy itt egy vak ember látja a lényeket?

Milyen különös, hogy nagyon nehéz életkörülmények és megpróbáltatások közepette egyesek gonosztevékké aljasodnak, mások pedig szentté válnak. Úgy látszik, nem a körülmények számítanak önmagukban, hanem az, hogy miként viszonyulunk hozzájuk. Szent Ferenc azért tudott örülni a teremtet világ szépségének és rendezettségének, mert a Teremtő kezenyomatát látta rajta. Ahogyan egy életrajzírója, Szent Bonaventura fogalmaz: „mindenben az Úr kezének művein ujjongott, és a kellemes látványokon át elindult az azokat létrehívó értelem és ok felé – mindenből lépcsőt formált magának, hogy azon keresztül elérje azt, Aki egészen kíváncsi”. Szent Ferenc tehát nemcsak túlélni igyekezett ezt az evilági életet, hanem felismerte, hogy ami itt szép, az mind Istenről beszél. Éppen ezért nem birtokba venni akarta a teremtményeket, hanem hálával megcsodálni és a Teremtőhöz fordulni, aki a világot ilyen szépen elrendezte, a legapróbb részletektől az univerzum tágasságáig.

Térjünk vissza kiinduló kérdésfelvetésünkhöz! Katolikus költő-e Szent Ferenc? Katolikus annyit jelent: egyetemes. A *Naphimnusz* kozmikus istendicséretében az egész világegyetem megszólal – az ember szava által. Lényeglátás és a szavak ünnepe ez a vers. S ha a szöveggel találkozzva ebben egyetértünk, akkor megállapíthatjuk, hogy Szent Ferencben valóban katolikus költőt köszönhetünk – a szó legigazabb, legnemesebb értelmében.

» Gimnáziumunkban hagyományosan – a húsvéti szünetet megelőzően – 2025. április 12-én tartottuk a rekollekciót. Összesen 16 téma közül választhattak a tanulóink. Elmélkedések, imádkozás, keresztúti ájtatosság, kiscsoportos beszélgetések, interaktív foglalkozások zajlottak.

» 2025. április 10–13. közötti időszakban került megrendezésre a húsvéti Szent Háromnap. A Szerzetesi közösség az idei évben is a családoknak tartalmas, változatos, lelki élményekben gazdag programot szervezett. Köszönettel tartozunk az esztergomi ferences rendháznak a befogadásért, a ferences szerzeteseknek áldozatkész munkájukért, a felemelő lelki programokért és felejthetetlen ünnepi szertartásokért. Köszönetünket fejezzük ki a segítőknek és közreműködőknek, valamint a háttérben munkálkodóknak.

» 2025. május 4-én 60 fő diák ballagott el iskolánkban. A szentmise főcelebránsa P. Balázs Jeromos szerzetes, a 12/A osztály prefektusa volt. A ballagókat Berkovics Ágoston (9/B) és Pintér Rafael (11/A) osztályos tanulóink búcsúztatták. A végzősök nevében Gigler Márton (12/A) búcsúzott. A ballagási ünnepségen Fenyvesi László 10/B osztályos tanuló konferált.

» 2025. május 21-én került sor a Ferences Ösztöndíjprogram projektbemutató napjára gimnáziumunkban. A Ferences Ösztöndíj Alapítvány által működtetett program 12 éve gondozza egyedülálló módon a ferences rendtartomány három iskolájába járó diákjainak tehetségét. Az elmúlt évek tapasztalataiból idén jubileumi kiadvány született *A Ferences Ösztöndíjprogram 12 éve* címmel, amely részletesen bemutatja a programot, melyet a kialakulóban levő alumni hálózat fejleszt majd tovább. A közösség kiépítésének célja a programban részt vevő diákok hosszú távú, kölcsönösen gyümölcsöző kapcsolatépítése és pályakövetése.

» A 2025-ös szentév alkalmából 2025. május 30-án rendezték meg a reményzárándoklatát a katolikus iskolák diákjai számára. Magyarország 60 intézményéből több mint 1800 fiatal indult el a mátraverebély-szentkúti nemzeti kegyhelyre. A közös út, az imádság, a tanúságtételek és a szentmise a lelki elmélyülés, a találkozás és a hit megvallásának különleges ünnepévé vált.

A program szervezői a Szerzetesi Iroda zárándoktábor-projektének munkatársai és a piarista tartományfőnökség munkatársai voltak. Iskolánkban a 10. évfolyam vett részt a zárándoklaton.

» 2025. június 4-én ünnepeltük a Nemzeti Összetartozás Napját. Az emlékünnep délelőtti előadója Pápay Zoltán nagyváradi néprajzkutató, író volt. *Mire lehet büszke a magyar* címmel tartott előadást a tornateremben. Az ünnepség délután Melegh Vilmos nagyváradi színművész pódium előadásával folytatódott az általa válogatott és rendezett Csokonai-művekből szőtt *Vitéz Mihály ébresztése* előadással.

» 2025. május 24-én és 25-én összesen hat osztály (1960/R, 1965/H, 1965/R, 1970/B, 2015/A és a 2015/B) tartotta érettségi találkozóját az iskolában. Minden évben gimnáziumunk kiemelt vendégei a 65 éve érettségizett öregdiákjaink, az idei évben az 1960/Reál osztály megjelent tagjai voltak a kiemelt vendégeink. Az ünnepség szentmisével kezdődött, majd osztályfőnöki órával folytatódott. Az osztályfőnöki órán öregdiákjainkat P. Komáromi Előd házfőnök, egyesületi elnök és Szánthó Gellért igazgató, egyesületi alelnök köszöntötte. A rendhagyó óra keretében öregdiákjaink beszámoltak eredményes, értékes életútjukról, munkásságukról, családjukról. Az ünnepség közös ebéddel és kötetlen beszélgetésekkel zárult a diákebédelőben. A szentmisén a zenei szolgálatot Kiss Péter Botond öregdiákunk (2016/B) végezte.

Gimnáziumunk alapítványa tíz éve állíttatott szobrot Mindszenty József bíborosnak Esztergomban

» Tíz évvel ezelőtt, 2015. május 2-án, halálának 40. évfordulója alkalmából leplezték le Mindszenty József bíboros bronz szobrát Esztergomban, a bazilika közelében található Sötétkapunál. Az esztergomi képviselőtestület hozzájárulását adta, hogy a Temesvári Pelbárt Ferences Gimnázium és Kollégium alapítványa felállíthassa Mindszenty József bíboros, hercegprímás, esztergomi érsek szobrát. A magas támlájú székből ülő bronz alak Vlagyimir Szurovcev szobrászművész alkotása. Az ünnepség alkalmából dr. Erdő Péter bíboros, esztergombudapesti érsek szentmisét mutatott be a néhai bíboros-hercegprímás sírja fölött az esztergomi bazilikában. A szentbeszédet Ternyák Csaba egri érsek mondta. Az emlékművet a „Békességszerzők és Béke Alapítvány” állíttatta, az Alapítvány képviselői, iskolánk egykori igazgatója, Tokár János ferences atya és a város vezetői leplezték le. Az alkotást Erdő Péter bíboros áldotta meg. A szobor talapzatán Mindszenty bíborostól származó idézet olvasható: „Imádkozom a szeretet és a béke világáért”.

» 275 éve született és 200 éve halt meg Matija Petar Katančić, vagy magyaros névalakban Katancsics Mátyás Péter, a magyarországi ferences rendtartomány 18. századi történetének, egyúttal pedig a horvát irodalomtörténetnek meghatározó alakja. Rendkívül sokoldalú tudós volt: foglalkozott költészettel, esztétikával, archeológiával, emellett lexikográfus és numizmatikus is volt. A Magyar Nemzeti Múzeum Széchényi-termében május 13-án, 14.00 órakor nyitották meg a „Minden népnek a maga nyelvén” Katancsics Mátyás Péter horvát nyelvű bibliafordítása című kamaratárlatát, amellyel az intézmény Katancsics Mátyás Péter személye és munkássága előtt tisztelgett. Az ünnepélyes megnyitón Dr. Zsigmond Gábor, a Magyar Nemzeti Múzeum főigazgatója mondott köszönetet,

a Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány által kölcsönadott Katancsics-bibliát – mint a hónap műtárgyát – pedig Dr. Szvitek Róbert, az újkori főosztály muzeológusa, a kamarakiállítás kurátora mutatta be. A kamarakiállítást Dr. Navracsics Tibor közigazgatási és területfejlesztési miniszter nyitotta meg. (*ferencesek.hu*)

✦ GRATULÁLUNK!

» A Kazinczyról elnevezett SZÉP MAGYAR BESZÉD verseny Kárpát-medencei döntőjében Fenyvesi László 10/B osztályos tanuló Kazinczy-érmes lett. Felkészítő tanára: Keppel Dániel. Gratulálunk!

» 2025. június 14-én a budapesti Szent István-bazilikában Erdő Péter bíboros, prímás, érsek diakónussá szentelte Kovács Gábor öregdiákunkat (1987/A), aki állandó diakónusként fogja végezni szolgálatát. Június 28-án a kaposvári Nagyboldogasszony-székesegyházban Varga László megyéspüspök pappá szenteli Brunczvik Mátyás Péter öregdiákunkat (2019/B). Szeretettel gratulálunk, a jó Isten bőséges áldását kérjük életükre és szolgálatukra!

» A Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola élére a Fenntartói Konferencia Bagyinszki Ágoston atyát kérte fel 2025. július 1-jétől a megbízott rektori feladatok ellátására, és várhatóan szeptembertől hivatalosan is ő veszi át a rektori szolgálatot. Ágoston atya szolgálatára Isten áldását kérjük!

» A XXXVI. Kárpát-medencei Hevesy György Kémiaversenyen Veres Donát 7/A osztályos tanuló a Kárpát-medence 3. legjobbjának bizonyult! Felkészítő tanára: fr. Zillich Mihály OFM. Gratulálunk!

✦ FELHÍVÁS

» Kedves Öregdiáktársaink!

A 2025-ös évre vonatkozó tagdíj mértéke: 7.270 Ft. Szeretettel kérjük, hogy az idei évben rendezzék a tagdíj befizetését! A Pax et Bonum Esztergomi Ferences Diákegyesület számlaszáma: 12025000-00135481-00100003. Nemzetközi bankszámlaszám IBAN: HU11 1202 5000 0013 5481 0010 0003. Lévén, hogy az elmúlt évtizedek során több azonos nevű diák érettségizett gimnáziumunkban, az átutalásnál kérjük, hogy a befizető beazonosítására a „Közlemény” rovatba szíveskedjeteek röviden beírni a lakcímet és az érettségi évét, valamint az évszámot, hogy melyik évre szól a befizetés. Köszönjük szépen!

» 2025. április 21-én, húsvéthétfőn, életének 89. évében elhunyt Ferenc pápa. A katolikus egyházfő régóta küzdött súlyos betegséggel – közölte a Vatican News. Halálát Kevin Farrell bíboros jelentette be a Vatikán által kiadott közleményben. „Kedves testvéreim, mély fájdalommal kell bejelentenem Ferenc szentatyánk halálát. Ma reggel 7 óra 35 perckor Ferenc római püspök viszsztatért az Atya házába. Egész életét az Úr és egyháza szolgálatának szentelte. Arra tanított minket, hogy hűséggel, bátorsággal és egyetemes szeretettel éljük meg az evangélium értékeit, különösen a legszegényebbek és a legelesettebbek javára. Mérhetetlen hálával az Úr Jézus igaz tanítványaként mutatott példájáért Ferenc pápa lelkét az Egyetlen és Háromságos Isten végtelen irgalmas szeretetének ajánljuk.” 2025. április 26-án, szombaton délelőtt 10 órakor, a kilenc napos gyász első napján a Szent Péter-bazilika előtti emelvényen végezték el Ferenc pápa temetési gyászszertartását, melyet a bíborosi kollégium dékánja vezetett. A koporsót a liturgia után a Szent Péter-bazilikába, onnan pedig a Ferenc pápa végső nyughelyére, a Santa Maria Maggiore-bazilikába szállították. Ferenc pápa 2023. április 28–30. között Magyarországra látogatott. Szép emlékként őrizzük a Kossuth téren bemutatott szentmisét, amelyen iskolánk szerzetesei, dolgozói és diákjai is részt vettek, vagy a több mint tízezer gimnazistával (köztük ferences diákjainkkal) és egyetemistákkal való találkozást a Papp László Sportaréna-

ban. Hálát adunk a jó Istennek életéért, a kapott kegyelmekért és szolgálatáért! Adj, Uram, örök nyugodalmat neki, és az örök világosság fényeskedjék neki! Nyugodjék békében!

» VAN PÁPÁNK!

Robert Francis Prevost bíboros XIV. Leó néven lett az új pápa

Robert Francis Prevost OSA Ágostonrendi szerzetest, amerikai bíboros és a Püspöki Dikasztérium korábbi prefektusát 2025. május 8-án választották meg Róma 267. püspökének, Szent Péter utódának. „Béke mindnyájatokkal! Drága Fivéreim és Nővéreim, ez a feltámadott Krisztus első köszöntése, a Jó Pásztoré, aki életét adta Isten nyájáért. Én is azt szeretném, hogy ez a békeköszöntés belépjen a szívetekbe, hogy elérje családjaitokat, az összes embert, bárhol éljen is, elérje az összes népet, az egész földet.(...) Isten szeret bennünket, Isten mindnyájatokat szeret! És a rossz nem fog győzni! Mindannyian Isten kezében vagyunk. Ezért félelem nélkül, Istennel és egymással kéz a kézben haladjunk előre! Krisztus tanítványai vagyunk. Krisztus előttünk jár. A világnak szüksége van az ő világosságára!” (Részlet XIV. Leó pápa áldás előtt mondott beszédéből). Püspöki jelmondata: „In Illo uno unum”, magyarul: „Öbenne, az Egyben egyek”. Massimo Fusarelli OFM, a Kisebb Testvérek Rendjének miniszter generálisa – aki maga is jelen volt a Szent Péter téren a kihirdetés pillanatában – a Szentatya megválasztását követően ezt mondta: „Szeretettel és örömmel köszöntjük az új pápa urat, XIV. Leó pápát, aki a világhoz intézett első szavai-

val a békét hirdette: békét kívánt minden embernek, és arra hívott, hogy továbbra is építsünk hidakat. Mi, kisebb testvérek, Szent Ferenc lelkületében megújítjuk iránta való engedelmségünket és tiszteletünket, valamint teljes együttműködésünket az Evangélium hirdetésének küldetésében mint misszionáriusok, elsősorban azért, hogy megéljük az Evangéliumot, és tanúságot teszünk róla. Imádságunkról és feltétlen hűségünkről biztosítjuk Róma új püspökét Isten egész népe és minden jóakarátú ember javára.”

A Szentlélek erejét és segítségét kérjük XIV. Leó pápa életére és szolgálatára!

✦ KÖSZÖNET

» 2025. május 14-én a Vatikánból egy különleges képeslap érkezett az iskolánkba, amelyet dr. Erdő Péter bíboros atya küldött nekünk. Megtudtuk, hogy bíboros úr közel 400 darab képeslapot küldött ismerőseinek, munkatársainak. Az üdvözlőlapon az a rendkívüli kiadású bélyeg szerepel, amelyet a „Sede vacante” időszakára adtak ki a Vatikánban. A bélyeget Ferenc pápa halála után készítették, és csak XIV. Leó pápa megválasztásáig volt érvényes. Ezek a bélyegek nagyon ritkák, kevés készült belőlük, és személyenként mindössze tíz darab volt megvásárolható belőlük Rómában. A képeslapra bíboros úr rövid üzenetet írt: „Imádsággal és szeretettel Rómából” – a jókívánság alatt pedig személyes aláírása szerepel. Hálásak vagyunk a bíboros atyának, hogy ezzel a különleges ajándékkal megörvendeztetett bennünket, figyelmessége és szeretete nagy megtiszteltetés számunkra!

» **DOMBORMŰVEK, EMLÉKTÁBLÁK KOSZORÚZÁSÁVAL ÉS ELHELYEZÉSÉVEL KAPCSOLATOS TÁJÉKOZTATÁS**

Kedves Öregdiáktársaim!

A „PAX ET BONUM” Esztergomi Ferences Öregdiákegyesület elnöksége 2025. február 18-án értekezletet tartott. Ezen az értekezleten beszélgettünk a különböző emléktáblák, domborművek kérdéséről. Korábban néhány kiemelkedő ferences tanárról készült emléktábla, dombormű, ahol a „Franka napon” koszorúzással emlékezhetünk egyéniségükre. Az emlékhelyek bővülése miatt az elnökség abban egyezett meg, hogy az éves közgyűléshez kapcsolt koszorúzásnál az abban az évben valamilyen évfordulójukhoz kapcsolható személyeknél koszorúzunk ünnepélyes formában. Ez nem zárja ki, hogy külön koszorút helyezzetek el akár másnál is. A másik, ami ezzel kapcsolatban felmerült, a hirtelen megnövekedett igény a további emléktáblák elhelyezésére. Ez elérte az elnökség tagjait, az iskola jelenlegi vezetőségét és nem utolsósorban a most itt élő ferences közösséget. Arról beszélgettünk, hogy ezeknek a jelentőségét nagyban kiolthatná, ha hirtelen sokszorozódnának az arcképek. Ugyanakkor ezek helyét sem egyszerű kijelölni. Mivel az épülettel kapcsolatban az egyesületnek csupán véleményei lehetnek, az elnökség azt javasolja, hogy öt évenként egy emléktábla állítását terjesszük elő a mindenkori iskolaigazgató és a rendház előljárója felé. A döntést tehát az igazgató és a házfőnök hozza meg, akik azzal beszélnek át a kérdést, akikkel ezt fontosnak tartják. Öregdiáktársi köszöntéssel: *P. Komáromi Előd OFM elnök*

✦ NYUGODJANAK BÉKÉBEN!

† **Sági József** öregdiák (1956/R) elhunyt. Temetése 2025. május 30-án volt, az esztergomi belvárosi temetőben helyezték örök nyugalomra. Nyugodjék békében!

† **Dávid Dénes** öregdiák (1982/A) 2025. április 14-én elhunyt. Temetése 2025. május 9-én volt, az érdi Ercsi úti temetőben helyezték örök nyugalomra. Nyugodjék békében!

† **Csukor Árpád** öregdiák (1957/H) 2025. április 23-án elhunyt. Temetése 2025. május 30-án volt, a bátaszéki római katolikus temetőben helyezték örök nyugalomra. Nyugodjék békében!

† **Gyovai-Bodák Imre** öregdiák (1994/A) 2025. május 16-án elhunyt. Gyászmiséje 2025. június 4-én volt az esztergomi ferences templomban. A gyászmise főcelebránsa P. Berhidai Piusz tartományfőnök volt. A szentmisén koncelebráltak: P. dr. Varga Kapisztrán és Bubrik Miklós dunakeszi parókus. Nyugodjék békében!

† **Kalász Ákos** öregdiák (1969/A) 2025. május 21-én elhunyt. Temetése 2025. június 6-án volt. Hamvait az Angyalföldi Szent Mihály-templom urnatemetőjében helyezték örök nyugalomra. Nyugodjék békében!

HÍRSZERKESZTŐ: KEDVES ILONA

Molnár Hunor (10/A)

Induite vos armaturam Dei!

Avagy az Isten fegyverzetéről

Öltsétek magatokra Isten fegyverzetét!
Először vegyétek az Igazság Övét,
Hogy mindig igazan ítéljetek,
S így titeket is öröme ítéljenek.

Csatoljátok fel a megigazulás vértjét,
És sose oltsátok ki az Isten hitét.
A hit örömevel, mit Krisztus ad nektek,
Ezzel, csakis ezzel dicsekedjetek!

Húzzátok fel sarutokat,
S menjeteK hirdetni Uratokat!
Vigyétek az Örömhírt szerte a világba,
S fáradtságotok nem vészen kárba!

Kezetekben tartsátok a hitnek erős pajzsát,
hogy kivédjétek a sátán csábítását!
Az Szent Hitet örökké védjétek,
A hívságot soha el ne higyjétek!

FejeteK legyen az üdvösség sisakja,
Mely égen, s földön a legszebb korona.
Mindig vezessen jó útra
Az üdvösségnek nemes célja!

Lelketek kardjának hosszú legyen éle,
Acélja pedig az Isten Igéje,
Ezzel küzdjeteK le minden vétket,
S így elnyeriteK az üdvösséget!

Ha mindezt szilárdan megtartjátok,
És a Sátán ellen jól kiálltok,
Osztyálrészték nem lesz más,
Mint örök, mennyei boldogság!

Sárkány Máté (10/A) műfordítása

Novalis: Ezernyi kép

(Eredeti cím: Marienlied)

Ezernyi képen látlak
Mária, bájosan lefestve,
Ám egy sem tükrözi arcodat,
Mint ahogy megpillant lelkem.

Csak azt tudom, hogy a világnak zavara,
Mint álom foszlott bennem szét
És egy fenséges égi pompa
Örökké a szívemben él!

[K]

Kákonyi Asztrik

KORTÁRS GALÉRIA

SZABÓ LÁSZLÓ ISTVÁN

GRAFIKUSMŰVÉSZ

2025. ÁPR. 10. - 2025. AUG. 30.

CÍM: 2500 Esztergom, Kossuth Lajos u. 27-31.
SZENT ANTAL ESZTERGOMI FERENCES GIMNÁZIUM